

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

Presorted standard
U.S. Postage
PAID
Berwyn, IL
Permit No.408

Czech Mission, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

No 3 - MARCH 2005

Český kostel Panny Marie Lurdské v Chicagu

Zjevení Panny Marie 11. února 1858 14 leté Bernardetě Soubirousové ve francouzských Lurdech a následná zázračná uzdravení takřka zelektrizovala celý křesťanský svět, ale také mnoho nevěřících. Proto není divu, že Panně Marii Lurdské byly v té době zasvěcovány nově stavěné kostely. V minulém čísle jsme psali o takovém kostele v Clevelandu. Zde v Chicagu byly Panně Marii Lurdské zasvěceny kostely dva, jeden Irčany a druhý našimi předky.

V roce 1889 agent realitní společnosti W. A. Merigold pan František Vokoun zajistil rozsáhlý pozemek pro katolický kostel v Merigoldském okolí, kde 1892 chicagský arcibiskup Patrik A. Feehan ustanovil farnost Panny Marie Lurdské pro Čechy, kteří se stěhovali z plzeňské oblasti do okolí Lawndalského. V letech 1892 - 1896 byla farnost svěřena Otcí Janu Nep. Jaegroví, pozdějšímu benediktinskému opatovi, který sídlil u sv. Prokopa na 18. ulici a Allport. Během této doby Otec Jaeger a tři jeho pomocníci: Otec Prokop Neužil, Otec Anastasius Rebec a Otec Leonard Gerl, všichni čeští benediktini, dojížděli ze svatoprokopského kláštera do Lawndalské oblasti. Z výtěžku bazarů pořádaných v letech 1891 a 1892 byl postaven dřevěný kostel na 15. a Keeler ulici za \$ 6.000 a byl vysvěcen 23. října 1892 generálním vikářem arcidiecéze Otcem D. M. Dowlingem. 2. listopadu 1892 pan Augustin Sobotka otevřel farní školu se 20 žáky. Škola měla prozatím jednu učebnu v domě na 16. a Pulaski ulici.

Prvním řádným farářem byl u Panny Marie Lurdské ustanoven 8. prosince 1896 kněz českého původu Otec Josef Očenášek, který sem nastoupil 6 měsíců po svém kněžském svěcení. V roce 1897 vybudoval dřevěnou faru se 6 místnostmi. Protože se mezi tím počet žáků ve škole rozrostl na 63, začalo se s výstavbou školy. Arcidiecéze poskytla půjčku \$ 19.000 a v rozlehlé cihlové budově byly nejen učebny, ale také klášter pro sestry Božího Milosrdenství z akademie sv. Patrika, které zde měly vyučovat. V nové škole byl provoz zahájen 6. září 1904.

Otec Očenášek zemřel 24. ledna 1905 v mladém věku 38 roků. Jeho nástupcem

se stal Otec Jan Hodyc od Panny Marie Dobré Rady. Ale již po 2 letech byl nucen ze zdravotních důvodů farnost opustit a zemřel u příbuzných v Bourne v Texasu ve svých 44 letech. 18. března 1906 začal svou dlouholetou požehnanou činnost Otec Alois Mergl. Následujícího roku pozval české sestry benediktinky z mateřského kláštera v Lisle, aby převzaly vedení farní školy. Prostřednictvím velkodušné štědrosti farníků byl schopen zaplatit v roce 1921 farní dluh. Tehdy navštěvovalo základní školu 225 žáků a 10 chlapců a dívek bylo zapsáno do nově otevřeného obchodního kursu. 29. března 1925 Otec Basil C. Kolář, O.S.B. byl prvním diplomátem zdejší školy, který zde sloužil primiční mši svatou. Za neustálé podpory celé farnosti mohl Otec Mergl v prvních letech hospodářské krize financovat stavbu nového kostela na rohu 15. a Keeler ulice. Ta byla zahájena na svátek sv. Václava 1931 a již 19. června 1932, den poté, co ve starém kostele byla sloužena poslední mše svatá, byla do nového kostela slavnostně přenesena Nejsvětější svátost. V procesi byli ještě dva muži, kteří byli zakládajícími členy farnosti z roku 1892. Ze starého kostela byly též do nového přeneseny varhany, které byly původně zakoupeny za \$1,600 od firmy Weichardt z Milwaukee z Wisconsinu. Nový kostel byl navržen architektem Ludvíkem Guenzelem v romaneskním slohu a stavba stála \$73,000. Slavnostně byl vysvěcen 25. září 1932 Msgre. Ludvíkem Kučerou, biskupem z Lincolnu v Nebrasce.

V roce 1933 byl původní dřevěný kostel přestavěn na farní halu a zadní část budovy byla přeměněna na obytné prostory pro řádové sestry. V roce 1935 byly ve farnosti založeny sociální kluby pro muže a pro ženy, které pak pořádaly farní karnevaly, na kterých se vydělalo do roku 1942 \$29,412. Během druhé světové války Otec Mergl konal sbírky pro rodiny v Československu, jejichž otcové bojovali v zahraniční armádě anebo byli v německých koncentračních táborech. Rovněž prostřednictvím Národního svazu českých katolíků podporoval římské Nepomucenum pro výchovu českých a tehdy i slovenských kněží a Apoštolát sv. Cyrila a

Metoděje se sídlem na Moravě. Otec Mergl zemřel 25. října 1943 ve věku 72 roků a jeho nástupcem se stal Otec Vilém Plachetka z farnosti sv. Ludmily. Otec Plachetka koupil naproti kostela dvoupatrový dům za \$13,000 a upravil jej na klášter a v bývalých bytech pro sestry otevřel mateřskou školkou.

V červnu 1946 byly zavřena dvouletá obchodní škola, aby mohla být rozšířena základní škola, protože do farnosti přišlo mnoho mladých rodin, které se sem stěhovaly z domů, které padly za obět' výstavbě nové Eisenhower dálnice. K 25. výročí vysvěcení na kněze vděční farníci uspořádali Otcí Vilémovi velkolepý banket v pavilonu tehdy slavného Plzeňského parku a jako dárek mu odevzdali klíče k novému autu.

V roce 1949 bylo nutné rozšířit farní školu. Avšak právě v době, kdy se se stavbou začalo, vyhlásila unie stavebních dělníků stávkou, a tak musela být původně odhadnutá cena \$75,000 zvýšena o dalších \$15,000. Teprve na konci roku 1951 arcidiecézní kancléř Msgre. Eduard Burke novou přístavbu školy vysvětil. Byly zde 4 nové učebny a nová velká jídelna pro celou školu. Při oslavách 60. výročí v roce 1952 se mohla farnost pochlubit, že z ní vyšli 2 kněží, 12 řeholních sester a jeden řeholní bratr.

1. července 1953 byl Otec Vilém Plachetka přeložen do farnosti sv. Cyrila a Metoděje a na jeho místo přišel Otec Jakub Čermák. Ten brzy po svém příchodu zjistil, že farnost původně ryze česká, již svou českou identitu ztratila. Z 900 rodin ve farnosti zaregistrovaných již byla větší část italského, německého, irského, polského a slovenského původu. Na farních akcích, kde se dosud všechno odehrávalo v češtině bylo nutné začít užívat i angličtinu. Též při jedné nedělní mši svaté se kázalo, zpívalo a modlilo anglicky. Otec Jakub Čermák měl velké plány na obnovu celého farního areálu s plánovaným rozpočtem na \$250,000. Ovšem tyto plány se již nepodařilo uskutečnit.

Pokračování na str. 22

Foto na titulní straně:
Kostel Panny Marie Lurdské v Chicagu

Zmrtvýchvstání

Aleluja, církev zpívá:
Žije, žije, žije Pán!
Křísí srdce neduživá,
volá: Pokoj vám!
Vchází dveřmi zamčenými,
ukazuje pět svých ran.
Kde jdou dva, o třetí s nimi
kráčí nepoznán,
aleluja, nepoznán.

Srdce se jim rozhořelo,
když jim Písma vykládal,
pookřál hned duch i tělo,
lehčeji šli dál.
Když na cestu stíny padnou,
Pane, kéž tě uslyším,
duši skleslou, těžkopádnou
oživ slovem svým,
aleluja, slovem svým!

Nevíte, že hrůzy smrti
musel zkusit Boží Syn,
aby vešel do své slávy
a vy spolu s ním?
Ty jdeš naší cestou s námi,
i my tvou chcem, Pane, jít.
Nezastaví pekla brány
svatý Boží lid,
aleluja, Boží lid.

A když došli k cíli cesty,
Pán se nechal pozvat dál,
poznali ho učedníci,
chléb když rozlámal.
Mrtvý žije, zcela jistě,
je to on, Pán vzkříšený!
Přijď i sem a stoluj, Kriste,
s námi se všemi,
aleluja, se všemi!

Když Pán zmizel, oni vstali
a šli hlásat lidem všem:
Ježíš žije a je s námi,
chval ho celá zem!
Dnešní svět o tobě neví,
jak tě, Pane, představím?
Víc než ústy, líp než slovy
celým žitím svým,
aleluja, žitím svým.

Josef Hrdlička - Zdeněk Pololáník
Kancionál

Poznali ho při lámání chleba

Když byl s nimi u stolu, vzal chléb,
pronesl nad ním požehnání,
rozlámal ho a podával jim.
Vtom se jim otevřely oči a poznali ho.
On jim však zmizel.

Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce,
když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“

Evangelium sv. Lukáše 24, 30-32

Kéž o Velikonocích prožívaných v roce Eucharistie lépe
pronikneme tajemství víry o Kristově oběti a zmrtvýchvstání,
a kdykoli budeme jíst svátostný chléb a pít z kalicha Páně, kéž
s radostnou nadějí očekáváme jeho příchod.

Kéž sjednocení v Kristu tvoříme s ním - s hlavou - jedno
tělo a účast na jednom Chlebě a jednom Kalichu nás posiluje
a stane se pro nás lékem nesmrtelnosti.

**Pokoj Kristův o Velikonocích 2005 Vám, milí čtenáři
Hlasů národa, i Vaším rodinám přeje a vyprošuje**

Rev. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

Květná neděle - 20.března 2005

EVANGELIUM - Mt 26,14 - 27,66

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše.

Tehdy jeden z Dvanácti - jménem Jidáš Iškariotský - odešel k velekněžím a zeptal se jich: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“ Oni s ním smluvili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby ho zradil. První den o svátcích nekvašeného chleba přistoupili učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?“ On řekl: „Jděte do města k jistému (člověku) a vyřídte mu, že Mistr vzkazuje: Můj čas je blízko; budu u tebe se svými učedníky slavit velikonoční večeři.“ Učedníci udělali, jak jim Ježíš nařídil, a připravili velikonočního beránka. Když nastal večer, zaujal místo u stolu s Dvanácti. Při jídle jim řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Velmi se zarmoutili a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já, Pane?“ Odpověděl: „Kdo si se mnou namáčí rukou v mise, ten mě zradí. Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí. Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil.“ Také Jidáš, který ho chtěl zradit, se zeptal: „Jsem to snad já, Mistře?“ Odpověděl mu: „Tys to řekl.“ Když jedli, Ježíš vzal chléb, poželhal ho, lámal a dával ho svým učedníkům se slovy: „Vezměte, jezte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a řekl: „Pijte z něho všichni. Neboť to je má krev (nové) smlouvy, která se prolévá za všechny na odpuštění hříchů. Pravím vám: Od této chvíle už nikdy nebudu pít z tohoto plodu révy až do toho dne, kdy z nového (plodu) budu pít s vámi v království svého Otce.“ Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu. Tehdy jim Ježíš řekl: „Vy všichni se dnes v noci nade mnou pohoršíte, neboť je psáno: 'Budou bít pastýře, a ovce ze stáda se rozprchnou.' Ale po mém vzkříšení vás předejdu do Galileje.“ Petr mu na to řekl: „Kdyby se všichni nad tebou pohoršili, já se nikdy nepohorším!“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti: Dnes v noci, dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ Petr mu však tvrdil: „I kdybych měl s tebou jít na smrt, nezapřu tě!“ Podobně mluvili i všichni ostatní učedníci. Potom s nimi šel Ježíš na venkovský dvorec zvaný Getsemany a řekl učedníkům: „Poseďte tady, zatímco se půjdu tamhle pomodlit.“ Petra a dva Zebedeovy syny vzal s sebou. Pak se ho zmocnil smutek a úzkost. Řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti, zůstaňte zde a bděte se mnou!“ Trochu poodešel, padl tvář k zemi a modlil se: „Otče můj, jestliže je to možné, ať mě mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ Potom se vrátil k učedníkům a našel je, jak spí. Řekl Petrovi: „To jste nemohli ani jednu hodinu se mnou bdít? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.“ Odešel podruhé a modlil se: „Otče můj, nemůže-li mě (tento kalich) minout a musím ho vypít, ať se stane tvá vůle.“ Znovu se vrátil a našel je, jak spí, protože se jim únavou zavíraly oči. Nechal je, opět odešel a modlil se potřetí stejnými slovy. Potom se vrátil k učedníkům a řekl jim: „Jen spěte a odpočívejte dál! - Už je tady ta hodina: teď bude Syn člověka vydán do rukou hříšníků. Vstaňte, půjdeme! Hle, už je tady můj zrádce.“ Když ještě mluvil, přišel Jidáš, jeden ze Dvanácti, a s ním velký houf s meči a kyji, jak je poslali veleknězi a starší lidu. Jeho zrádce s nimi smluvil znamení: „Koho políbím, ten je to; toho se chopte.“ A hned přistoupil k Ježíšovi a řekl: „Buď zdrav, Mistře!“ a políbil ho. Ježíš mu odpověděl: „Příteli, učiň jen k čemu jsi přišel.“ Lidé z houfu

přistoupili, vztáhli ruce na Ježíše a zmocnili se ho. Vtom jeden z těch, kdo byli s Ježíšem, sáhl po meči, vytasil ho, udeřil veleknězova služebníka a ut'al mu ucho. Ježíš mu však řekl: „Zastrě svůj meč tam, kam patří. Každý, kdo sahá po meči, mečem zahyne. Anebo myslíš, že by mi můj Otec neposlal ihned víc jak dvanáct pluků andělů, kdybych ho o to poprosil? Ale jak by se potom splnily výroky Pisma, že se tak musí stát?“ V té chvíli řekl Ježíš houfu: „Jako na zločince jste vytáhli s meči a kyji, abyste mě zatklí? Sedával jsem den co den v chrámě a učil, a nezmocnili jste se mě. To všechno se však stalo, aby se splnily výroky Pisma u proroků.“ Tu jej všichni učedníci opustili a utekli. Ti, kdo se Ježíše zmocnili, vedli ho k veleknězi Kaifášovi, kde se shromáždili učitelé Zákona a starší. Petr šel zpovzdálí za ním až k veleknězovu dvoru. Vešel dovnitř a sedl si k služebníkům, aby viděl, jak to skončí. Veleknězi a celá velerada hledali proti Ježíšovi živé svědectví, aby ho mohli odsoudit na smrt, ale nenašli, třebaže se dostavilo mnoho falešných svědků. Nakonec přišli dva a řekli: „On prohlásil: Mohu zbořit Boží chrám a ve třech dnech ho zase vystavět.“ Velekněz povstal a zeptal se ho: „Nic neodpovídáš na to, co tito (lidé) proti tobě vypovídají?“ Ježíš však mlčel. Tu mu velekněz řekl: „Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zdali jsi Mesiáš, Syn Boží!“ Ježíš mu odpověděl: „Tys (to) řekl. Ale říkám vám: Od této chvíle uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích.“ Tu roztrhl velekněz své roucho a řekl: „Rouhal se! Nač ještě potřebujeme svědky? Právě jste sami slyšeli rouhání. Co o tom soudíte?“ Odpověděli: „Hoden je smrti.“ Pak mu plivali do tváře a tloukli ho pěstmi; někteří ho bili do tváře a říkali: „Když jsi prorok, pověz nám, Mesiáši, kdo tě to udeřil!“ Petr mezitím seděl venku na dvoře. Tu k němu přistoupila jedna služka a tvrdila: „Tys byl také s tím Galilejcem Ježíšem.“ Ale on to přede všemi zapřel: „Nevím, co povidáš.“ Když odešel k chodbě u brány, uviděla ho jiná služka a řekla těm, kdo tam byli: „Tady ten byl s tím nazaretským Ježíšem.“ Ale zase to zapřel, a to pod přísahou: „Toho člověka vůbec neznám!“ Za chvíli přistoupili ti, kdo tam stáli, a řekli Petrovi: „Opravdu, i ty k nim patříš. Vždyť už tvé nářečí tě prozrazuje.“ Tu se začal zaklínat a zapřísahat: „Neznám toho člověka!“ Hned nato zakokrhá kohout a Petr si vzpomněl na slova, která Ježíš řekl: „Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A vyšel ven a hořce se rozplakal. Když nastalo ráno, všichni veleknězi a starší lidu se usnesli proti Ježíšovi, že ho vydají na smrt. Dali ho proto spoutat a odvést a vydali ho vladarovi Pilátovi. Když teď zrádce Jidáš viděl, že Ježíš je odsouzen, hnulo se v něm svědomí. Přinesl velekněžím a starším těch třicet stříbrných nazpátek a řekl: „Zhřešil jsem: zradil jsem nevinnou krev.“ Odpověděl mu: „Co je nám do toho? To je tvá věc.“ Tu hodil ty stříbrné dovnitř chrámu, utekl odtamtud, šel a oběsil se. Veleknězi vzali ty peníze a řekli: „Do chrámové pokladny je dát nesmíme, protože je to odměna za krev.“ Usnesli se tedy, že za ně koupí hrmčífovo pole na pohřbívání cizinců. Proto se tomu poli až dodneška říká Pole krve. Tak se splnilo, co řekl prorok Jeremiáš: 'Vzali třicet stříbrných, odhadni cenu za toho, kterého Izraelité tak odhadli, a dali je za hrmčífovo pole, jak mi Pán nařídil.' Ježíš pak byl předveden před vladáře. Vladar se ho zeptal: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Ty (to) říkáš!“ Na žaloby velekněží a starších neodpověděl nic. Tu mu Pilát řekl: „Neslyšíš, co všechno proti tobě vypovídají?“ Ale Ježíš mu neodpověděl ani na jednu otázku, takže se vladar velmi divil. Bylo zvykem, že o svátcích vladar propouští lidu jednoho vězně, kterého chtěli. Právě tehdy měli pověstného vězně, jmenoval se Barabáš. Proto když se (lidé) shromáždili, zeptal se jich Pilát: „Koho chcete, abych vám propustil? Barabáše, anebo Ježíše, kterému říkají Mesiáš?“ Věděl totiž, že ho vydali z nenávisť. Když zasedl na soudní stolec, poslala k němu jeho žena

se vzkazem: „Nic neměj s tím spravedlivým! Kvůli němu jsem dnes ve snu mnoho vytrpěla.“ Veleknězi a starší však přemluvili lid, aby si vyžádali Barabáše, a Ježíše aby dali popravit. Vladař se jich zeptal: „Kterého vám z těchto dvou mám propustit?“ Začali volat: „Barabáše!“ Pilát jim řekl: „Co tedy mám udělat s Ježíšem, zvaným Mesiáš?“ Všichni volali: „Na kříž s ním!“ On však namítl: „Ale co udělal špatného?“ Oni však křičeli ještě víc: „Na kříž s ním!“ Pilát viděl, že tím ničeho nedosáhl, ba naopak, že bouře stále vzrůstá. Dal si tedy přinést vodu, před očima lidu si umyl ruce a řekl: „Nemám vinu na krvi tohoto člověka. To je vaše věc.“ Všechni lidé odpověděli: Jeho krev ať padne na nás a na naše děti!“ Tu jim propustil Barabáše, Ježíše pak dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Vladařovi vojáci vzali Ježíše do vládní budovy a svolali k němu celou četou. Svlékli ho, přehodili mu nachově rudý plášť, upletli korunu z trní, vsadili mu ji na hlavu, do pravé ruky mu dali rákosovou hůl, klekali před ním a posmívali se mu: „Buď zdrav, židovský králi!“ Plivali na něj, brali mu hůl a bili ho po hlavě. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu plášť, oblékli mu zase jeho šaty a odvedli ho, aby ho ukřižovali. Když vycházeli, potkali jednoho člověka z Kyrény, jmenoval se Šimon. Toho přinutili, aby mu nesl kříž. Když došli na místo zvané Golgota, což znamená 'Lebka', dali mu pít víno smíchané se žlučí. Okusil, ale pít nechtěl. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty losováním. Potom si tam sedli a hlídali ho. Nad hlavu mu připevnili nápis s udáním jeho provinění: „To je Ježíš, židovský král.“ Zároveň s ním byli ukřižováni dva zločinci, jeden po pravici, druhý po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili. Potřásali hlavou a říkali: „Chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět. Zachraň sám sebe! Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže!“ Stejně tak se mu posmívali i veleknězi s učiteli Zákona a staršími a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Je (prý) to izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, a uvěříme v něho. Spolehal na Boha, ať ho teď vysvobodí, má-li v něm zalíbení. Přece řekl: 'Jsem Boží Syn!'“ Stejně ho tupili i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Od dvanácti hodin nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Kolem tří hodin zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?“, to znamená: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo tam stáli, říkali: „On volá Eliáše!“ Jeden z nich hned odběhl, vzal houbu, naplnil ji octem, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít. Ostatní však říkali: „Počkej, chceme vidět, zdali ho přijde Eliáš zachránit.“ Ježíš však znovu vykřikl mocným hlasem a skončil. Vtom se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů, země se zatřásla, skály se rozpukly, hroby se otevřely a mnoho těl zesnulých svatých bylo vzkříšeno. Po jeho vzkříšení vyšli z hrobů, vešli do Svatého města a ukázali se mnoha (lidem). Když setník a jeho lidé, kteří měli u Ježíše stráž, viděli to zemětřesení a všechno, co se dělo, hrozně se polekali a říkali: „To byl opravdu Syn Boží!“ Zpovzdálí tam přihlíželo i mnoho žen: byly to ty, které následovaly Ježíše už z Galileje a sloužily mu. Mezi nimi byla Marie Magdalská, Marie, matka Jakubova i Josefova, a matka Zebedeových synů. Když nastal večer, přišel bohatý člověk pocházející z Arimatie, jmenoval se Josef. I on byl Ježíšovým učedníkem. Došel k Pilátovi a žádal o Ježíšovo tělo. Pilát poručil, aby mu ho vydali. Josef vzal tělo, zavinul ho do čistého lněného plátna a uložil ho do své nové hrobky, kterou si dal vytesat ve skále. Před vchod do hrobky přivalil velký kámen a odešel. Marie Magdalská a druhá Marie seděly naproti hrobu. Druhý den, to je po dnu příprav na svátek, přišli veleknězi a farizeové společně k Pilátovi a řekli: „Pane, vzpomněli jsme si, že ten podvodník ještě zaživa prohlásil: 'Po třech dnech vstanu z mrtvých.' Dej tedy rozkaz zajistit hrob až do třetího dne. Jinak by mohli jeho učedníci přijít, ukradnout ho a říci lidu: 'Vstal z mrtvých.' Pak by ten po-

slední podvod byl ještě horší než první.“ Pilát jim odpověděl: „Tady máte stráž. Jděte a zajistěte hrob, jak uznáte za dobré.“ Oni šli a zajistili hrob tím, že zapečetili kámen a postavili stráž.

Zmrtvýchvstání Páně - 27.března 2005

I. ČTENÍ - Sk 10, 34a. 37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po krtu, který hlásal Jan, udalo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

EVANGELIUM - Jan 20, 1-10

Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží (pruhy) plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží (pruhy) plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch (pruhů) plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

2.neděle velikonoční - 3.dubna 2005

EVANGELIUM - Jan 20, 19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neopustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho ruku jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 28. února 2005

Politické události

**Vrchní soud odsoudil
exministra financí Svobodu
na pět let**

Odnětí svobody na pět let, pokuta 200 tisíc korun a uhrazení ztráty věřitelům; tak zní konečný verdikt Vrchního soudu v Praze, který prošetřoval protizákonné jednání bývalého ministra financí za ČSSD Iva Svobody a jeho někdejší poradkyně Barbory Snopkové. Oba byli 1. února uznáni vinnými z vytunelování mělnické firmy Liberta, sami však označili verdikt za "nesmyslný a neústavní". Rozhodnutí soudu je konečné. Svoboda se tak stal prvním polistopadovým ministrem, který poputuje za mříže. Dvojice ještě může podat dovolání, které však nemá odkladný účinek, a po uplynutí poloviny trestu může požádat o podmíněčné propuštění. Do mělnické firmy Liberta, která se zaměřovala na výrobu dětských kočárků, se Svoboda a Snopková dostali jako vlastníci většinového podílu v dubnu 1996. Budoucnost firmy byla již tehdy nejistá. Ještě téhož roku získali od IPB více než šestimilionový úvěr na rozvoj podniku. Částku však použili na uhrazení dluhu jiné vlastní společnosti a o rok později, když vstoupila Liberta do konkurzu, upřednostnili při uspokojování věřitelů vlastní firmy. Ostatní věřitelé kvůli tomu přišli téměř o 20 milionů. Po obvinění Snopkové v roce 1999 se ministra financí zastal premiér Miloš Zeman, když se však ještě téhož roku vyšetřování rozšířilo i na Svo-

bodu, premiér jej podporovat přestal a požádal prezidenta, aby ministra odvolal. Na konci roku 1999 putovali Svoboda a Snopková na tři měsíce do vazby. Jejich případ byl otevřen až v roce 2003 u Středočeského krajského soudu. Klíčová byla tehdy výpověď slovenského podnikatele Pavla Landsmana, který svědčil ve prospěch dvojice. V úterý u Vrchního soudu v Praze Landsman výpověď změnil, a přispěl tak k uzavření případu.

**Státníci i bývalí vězni
si připomněli 60. výročí
osvobození Osvětimi**

Vysocí státní činitelé 46 zemí a asi dva tisíce bývalých vězňů si 27. ledna připomněli 60. výročí osvobození vyhlazovacího tábora Osvětim sovětskými vojáky. Pietního ceremoniálu na místě bývalého lágru Březinka se v mrazivém počasí zúčastnili také český prezident Václav Klaus a slovenský prezident Ivan Gašparovič. Projevy přednesli např. prezidenti Polska, Ruska a Izraele - Aleksander Kwasniewski, Vladimir Putin a Mose Kacav. Německý prezident Horst Kohler během ceremoniálu mlčel na znamení odpovědnosti Německa za nacistické hrůzy. V Osvětimi bylo zavražděno podle posledních odhadů přes 1,1 milionu lidí, především Židů. Václav Klaus byl v Osvětimi podruhé po pětácti letech. Novinářům řekl, že na něj prostředí koncentračního tábora působí velice silně a chápe ho jako výzvu proti všem relativizacím pravdy a historie.

**Češi zabránili EU v izolaci
kubánských disidentů**

Evropská unie přijala 31. ledna rezoluci, která dočasně pozastavila sankce uvalené na Kubu v červnu 2003. Česká diplomacie prosadila, aby z textu vypadl sporný požadavek týkající se kubánského disentu. V něm například stálo, že kubánští disidenti nebudou zváni na recepci ke státním svátkům. Podle MF Dnes měla Česká republika v úmyslu využít i práva veta. Nakonec se však ministru zahraničí Cyrilu Svobodovi podařilo získat podporu Polska, Slovenska, Německa a dalších zemí. V opozici proti českému postoji stálo Španělsko, které podle některých názorů sleduje na Kubě především své ekonomické zájmy. To spolu s několika dalšími státy podporovalo původní znění rezoluce. Uvalením sankcí reagovala EU na masové zatýkání členů opozice na jaře 2003. V poslední době se však Castro "polepšil" a některé z politických vězňů propustil. EU se proto rozhodla jednat a do června diplomatické embargo zrušila. Na půlroční lhůtu reagoval podle LN ministr Svoboda slovy: "Během této doby má Castro možnost předvést, zda je ochoten také on ke vstřícným gestům v podobě propuštění politických vězňů."

**Zmizí slovo komunismus
z názvu strany?**

Pravicoví senátoři v čele s Jaromírem Štětínou a Martinem Mejstříkem připravili novelu trestního zákona, která má zakázat propagaci komunismu a nacismu jako zločinných ideologií. Jejich cílem není kriminalizovat KSČM nebo její voliče, chtějí, aby z názvu podle průzkumů veřejného mínění nejsil-

nější levicové strany zmizelo slovo komunismus. Tím by se podle Štětíny mohla KSČM změnit v moderní levicovou stranu. K podpoře přijetí novely zorganizovali senátoři petici. Šéf senátního ústavněprávního výboru Jaroslav Kubera (ODS) soudí, že přejmenování KSČM k ničemu nevede. "Je třeba ji porazit ve férovém boji, protože ideologie se nedá porazit zákonem," řekl podle Práva. Europoslanec za KSČM Miloš Ransdorf považuje paralelu mezi srpem a kladivem a hákovým křížem za urážku všech komunistů, kteří zemřeli v nacistických lágrech.

Text petice:

Poslanci! Senátoři!

My, níže podepsaní občané České republiky, prohlašujeme:

Komunisté v naší zemi jsou stejným ohrožením demokracie, jako byli kdysi nacisté. Patnáct let po listopadu 1989 usilují o získání moci, aniž by alespoň vyjádřením lítosti a omluvou přispěli k tomu, aby se náš národ vyrovnal se svou komunistickou minulostí. Nezřekli se symbolů a názvu, které pro tisíce občanů znamenaly smrt a pro statisíce vyhnání, ztrátu svobody, majetku, půdy či zaměstnání nebo zákazy studia. Trvá-li KSČM na názvu "komunistická", trvá tím na třídním boji, diktatuře proletariátu a omezení vlastnických práv občanů jako na ideologii, kterou je třeba uskutečnit v praxi. Pak je nutné požadovat její vyloučení z demokratické soutěže politických stran. S úctou k památce zničené země a statisiců zmarněných životů spoluobčanů žádáme poslance a senátory, aby přijali právní normu, která by zakázala propagaci nacismu, komunismu a fašismu v náz-

vech a programech politických stran. Vyzýváme Vás, ve jménu budoucnosti, zakažte symboly diktatury! Petiční výbor: Pavel Bobek, Ladislav Smoljak, Jan Urban, Jakub Jareš

Adresa k podepsání petice: www.zrusmekomunisty.cz

Cizím jazykům se podle EU v ČR věnuje malá pozornost, vláda chystá změny

Podle průzkumů Eurydice, který spadá do kompetence evropského komisaře pro školství Jana Figela, se na českých základních školách věnuje výuce cizích jazyků málo pozornosti - povinný je až od čtvrté třídy a na každého žáka připadá jenom jeden. Přitom průměr v EU je 1,3 jazyka na žáka a v Lucembursku se školáci seznamují v průměru dokonce s 2,5 cizími jazyky. Informace publikovaly www.ihned.cz a www.lidovky.cz. Podstatně lépe dopadly české střední školy. Na těch se studenti učí dvě cizí řeči, zatímco evropský průměr je jen 1,6 jazyka na žáka. Jednoznačně první místo mezi cizími jazyky vyučovanými v zemích EU obsadila angličtina, která se jako hlavní cizí jazyk vyučuje v 46,4 % případů. S velkým odstupem druhá skončila němčina (6,5 %), ta má však podstatně větší poměr v zemích střední Evropy - v ČR získala 17,7 %, v Polsku 20,4 %. Na nelichotivé vysvědčení od EU chce česká vláda reagovat podporou výuky jazyků. Podle nového školského zákona by měla být jedna cizí řeč povinná už od třetí třídy a školy by musely zároveň nabídnout druhý jazyk jako volitelný předmět. Více mladých učitelů by měl do škol přitáhnout plán na zvýšení platů angličtinářům.

ČSA loni přepravily rekordní počet cestujících

Podle informačního serveru www.idnes.cz loni České aerolinie přepravily rekordních 4,34 milionů pasažérů, což je o pětinu víc než v roce 2003. Firmě pomohl zvýšený počet jak běžných tak i charterových letů. Počet cestujících se tu zvýšil o 35 %, a to hlavně díky tomu, že ČSA získaly největší cestovní kancelář, která se specializuje na letecké zájezdy, a to Exim Tours. Jen na charterech aerolinky přepravily 330 tisíc cestujících, uvedla ČTK. Letadla ČSA létají od loňska do desítky nových destinací. Jsou mezi nimi jak města Evropské unie jako Glasgow, Krakov, Londýn - Gatwick, Lucemburk nebo Marseille, tak také lety do Ruska, azerbajdžánského Baku, nebo na souostroví Maledivy v Indickém oceánu.

Ze Slovenska

Slovensko hostilo summit Bush-Putin

Za největší slovenskou událost od rozpadu Československa v roce 1992 se dá považovat summit Bush - Putin, který se 24. února konal v Bratislavě. Během vrcholné schůzky platila přísná bezpečnostní opatření. Kromě bezletové zóny nad metropolí byly přísnější podmínky i na slovensko-české hranici. Slovensko bylo na Bushově evropské cestě po Belgii a Německu poslední zemí. Ještě před schůzkou s ruským prezidentem Vladimírem Putinem na Bratislavském hradě se George Bush setkal s prezidentem, premiérem a předsedou Národní rady Slovenské republiky. Americký prezident George Bush se s jeho ruským protějškem Vladimírem Putinem shodli na tom,

že Severní Korea ani Írán nesmějí mít jaderné zbraně. Bush dále prohlásil, že Rusko a USA se shodují v názoru na řešení většiny globálních i bilaterálních problémů. Společně se přihlásili i ke spolupráci proti světovému terorismu. V otázce ručně odpalovaných raket, které mohou být použity proti civilním letadlům, se obě země dohodly na zničení podobných zbraní ve výzbroji vlastních armád a jiných ozbrojených složek státu. Příslušnou dohodu na bratislavském hradě podepsali americká ministryně zahraničí Condoleezza Riceová a ruský ministr obrany Sergej Ivanov. Spojené státy uvádí, že na světě je přibližně jeden milión těchto zbraní s tím, že několik tisíc jich je v držení soukromých osob. Na Hvězdoslavově náměstí v Bratislavě se uskutečnilo setkání amerického prezidenta Bushe s veřejností. Už před osmou hodinou ráno se u jediného vstupu tvořily fronty. V deset hodin bylo prostranství plné k prasknutí. Tisnilo se tam 10 tisíc lidí. Většina z nich stála daleko od tribuny a byla odkážána na velkoplošné obrazovky. Krátce po poledni propuklo nadšení. To na pódiu vystoupili George Bush s manželkou Laurou. Bush po krátkém uvítání od premiéra Mikuláše Dzurindy přednesl projev. Děkoval v něm Slovensku za podporu americké zahraniční politiky. Situaci v Iráku přirovnával k listopadu 1989 v Československu. "Mnozí z vás si pamatují na radost, když mohli jít po desetiletích tyranie ke svobodným volbám. Třeba jste si vzpomněli na dny sametové revoluce, když jste před několika týdny viděli Iráčany tančit v ulicích. Toto je jejich rok 1989," tvrdil prezident.

Každou chvíli Bushe přerušil potlesk. Ten nejsilnější se spustil, když slíbil, že se Slováckům zjednoduší cestování do Ameriky. Putin zůstal v Bratislavě ještě následující den a sešel se i se slovenským předsedou parlamentu Pavlom Hrušovským. Probíral s ním mimo jiné obtížnou situaci na Kavkaze a způsoby jejího řešení. Hrušovský ho totiž upozornil na silnou migrační vlnu Čechenců na Slovensko.

Češi a Slováci

se v mnohém podobají, najdou se však i rozdíly

Společný výzkum veřejného mínění provedly koncem loňského roku společnosti STEM - Středisko empirických výzkumů Praha a IVO - Institut pro veřejné otázky Bratislava. Ten navazuje na deset let starý shodný výzkum, a umožňuje tak srovnat vývoj a aktuální stav názorů veřejnosti na situaci v obou republikách. Češi považují za největší problém nezaměstnanost, kriminalitu, dále nekorektní vztahy ve společnosti (morálka, korupce) a obávají se o udržení sociálních jistot. Na Slovensku je v čele žebříčku strach o životní úroveň a sociální jistoty. Mezi hlavními problémy Slovenska se na rozdíl od Česka neobjevuje kriminalita, ale zdravotnictví. Velká citlivost obyvatel Slovenska vůči životní úrovni a sociálním jistotám nejvíce rozděluje Českou a Slovenskou republiku. Čechy více trápí problémy týkající se legislativy a možností dovolat se práv. Obyvatelé Česka a Slovenska mají stejný nebo velmi podobný pohled na oblast ekonomiky a privatizace nebo na problematiku bydlení, stejně rozčarovani jsou z vysoké politiky.

Dřevo z katastrofy ve Vysokých Tatrách zpracují slovenské a české firmy

Kalamitní dřevo z větrné smršti na Slovensku bude podle www.sme.sk zpracovávat devět slovenských a dvě české firmy. Obchodní soutěž vyhodnotily Státní lesy Tatranského národního parku (TANAP). Přišly také nabídky z Polska, Rakouska a jedna ze Švýcarska - celkem 125 návrhů. Uspěly ty firmy, které nabídly nejvyšší kupní cenu. Postiženou oblast rozdělily Státní lesy téměř na sto obchodních polí. Zájemci si je nyní mohou postupně kupovat v jednotlivých kolech veřejné soutěže. Kalamita ve Vysokých Tatrách postihla v listopadu 2004 zhruba 2,5 milionu metrů krychlových dřeva na území, které mají ve správě Státní lesy TANAP. Podstatnou část dřeva přitom chtějí lesníci zpracovat letos.

Ekonomika

ČNB reagovala na silnou korunu snížením úrokových sazeb

ČNB 27. ledna přijala opatření proti silné koruně, která den předtím prorazila hranici 30 korun za euro, a k překvapení analytiků snížila úrokové sazby o čtvrt procentního bodu. Základní reposazba tak nyní činí 2,25 %. Svůj krok odůvodnila novou makroekonomickou prognózou, v jejímž rámci očekává nižší inflaci a pomalejší růst ekonomiky. Guvernér ČNB Zdeněk Tůma k tomu uvedl: "Když inflace klesne pod cílové pásmo, musí banka zasáhnout." Krok ČNB se odrazí zejména ve zlevněných hypotékách a větším zájmu podniků o úvěry. Naopak spotřebitelské či kontokorentní úvěry zůstanou výhodnějšími úroky nedotčeny.

Budvar smí používat svoje známky v Beneluxu

Budějovický pivovar uspěl ve známkoprávním soudním sporu s americkým koncernem Anheuser-Busch. Obchodní soud v Bruselu rozhodl spor vlekloucí se již čtvrtstoletí ve prospěch Budějovického Budvaru, který tím v zemích Beneluxu uhájil své ochranné známky Budweiser Budvar, Budvar, Budweiser a Budiwoyz.

Loňská bilance zahraničního obchodu nejlepší za deset let

České firmy loni vyvezly nejvíce zboží od roku 1993, a začínají tak srovnávat úroveň s množstvím zboží, které se do země dováží - dovoz loni převýšil vývoz už jenom o 20,6 miliardy korun. Jak vyplývá z celoročních odhadů obchodu, jež 4. února zveřejnil Český statistický úřad, vývoz se meziročně zvýšil o 24%, zatímco dovoz pouze o 19%. V přepočtu na obyvatele je Česko podle Eurostatů nejrychleji se rozvíjejícím vývozcem v EU. Před deseti lety za hranice putovalo zboží v hodnotě 1556 eur na obyvatele, nyní skoro více než třikrát tolik. A nejen to - na export jde dnes úplně jiný artikl než kdysi. Místo železa, oceli, skla a bižuterie se dnes vyvážejí automobily a telekomunikační zařízení. Kromě rozvoje nových technologií a příchodu investorů k posílení obchodní bilance výrazně přispěl i vstup ČR do EU. Podle expertů bude pozitivní vývoj pokračovat i letos, příčiny se totiž nezmění.

Slovenské miliardy pro ČSOB

Slovenská republika zaplatí Československé obchodní bance (ČSOB) 24,8 miliard Sk. Vláda se totiž neodvolá proti rozsudku washingtonské

arbitráže, který ji loni nařídil, aby částku zaplatila. Ministerstvo financí SR se s bankou dohodlo, že 16 miliard zaplatí ze svého rozpočtu do 11. února a dalších 8,79 mld. navýšených o 1% úrok pak do konce roku 2006. Ivan Mikloš, slovensky ministr financí, pro idnes.cz uvedl, že finance na druhou část dluhu získá z privatizace nebo z půjček na finančním trhu. ČSOB požadovala po Slovensku dluh státní společnosti Slovenská inkasní, která si v roce 1993 od banky půjčila na odkup špatných úvěrů z dob Československa. Společnost uhradila do roku 1996, kdy přestala půjčku splácet, jen 1,5 miliardy Sk. Proto banka v roce 1997 žalovala firmu u Mezinárodního střediska pro řešení investičních sporů ve Washingtonu. Tribunál loni vydal rozsudek, že Slovensko musí dlužnou částku uhradit. Vláda rozhodla, že se proti verdiktu neodvolá, podle LN Mikloš řekl: "Vycházeli jsme jednoduše z toho, že je nepravděpodobné, že bychom dokázali celý závazek zpochybnit."

2. 2. 2005 (střed)

EUR, 1	29.760
Kanada, 1	18.218
Slovensko, 100	78.572
USA, 1	22.449

Kultura

Balet Národního divadla obnovil světoznámý titul

Na scénu pražského ND se po mnoha letech vrátil klasický balet P. I. Čajkovského Šípková Růženka, dříve uváděný pod názvem Spící krásva. Jedná se o výjimečný projekt, protože kus nastudovali studenti 5. - 7. ročníku Taneční konzervatoře hl. m. Prahy v čele s ředitelem Jaroslavem Slavickým. Ten se ujal režie, úpravy libreta a

choreografie, která se pietně opírá o verzi Mariuse Petipy z roku 1890. Slavický zkrátil původně čtyřhodinový balet na dvě hodiny včetně přestávky, protože chce především přitáhnout pozornost dětského diváka. "Snažil jsem se o uchování nejkrásnějších hudebních a tanečních částí, o zrychlení děje a zvýraznění boje dobra se zlem. Bylo mým přáním, aby krása a estetika klasického tance zapůsobila na všechny kategorie diváků, v tomto případě především na děti. Slavnostní premiéra se konala 29. ledna v budově Stavovského divadla. Na scéně se výjimečně objevili členové souboru ND: sólistka Adéla Pollertová (Růženka), demisólistka Michaela Wenzelová (Šeríková vila) a Michal Jurisa (Prince Desire). Reprízy budou již zcela v rukou studentů konzervatoře. Spolupráce ND s Taneční konzervatoří trvá už deset let. Šípková Růženka je jen jedno z představení, kterým se ND snaží působit na dětského diváka. Balet ND tradičně uvádí vánočního Louskáčka, v přípravě je lehké osvětové představení Baleto-manie, které bude procházkou po historii baletního umění. Opera v současné době nabízí rodinná představení Čert a Káča a Příhody lišky Bystroušky, činohra Tisíc a jednu noc a Lucernu. ND připravuje také česko-anglické ilustrované programy pro děti v ediční řadě Národní divadlo dětem. Prozatím byl v této edici vydán Louskáček-Vánoční příběh a Šípková Růženka.

Poeta Jiřímu Voskovci a Janu Werichovi nejen na Staroměstské radnici

Kompletní tvorbu dvojice Voskovec a Werich představuje mimořádná výstava

V+W = 100 aneb Vždy s úsměvem na Staroměstské radnici v Praze. Mnoho snímků, dokumentů, programů Osvozeného divadla, časopisů, letáků, knih, gramofonových desek, dopisů a kreseb připomíná 100. výročí narození těchto dvou velíkanů české kultury. Jan Werich by je oslavil 6. února, Jiří Voskovec pak 19. června. Expozice je rozdělena do tří částí. V přízemí přibližuje divadelní tvorbu V+W v předválečném i poválečném Osvozeném divadle i jejich působení v USA. Rytířská sál ukazuje unikátní exponáty z éry němého a zvukového filmu, filmové a televizní pořady. Zaujímou rovněž video ukázky inscenací, v nichž hrál Jan Werich, jako například Medvěd, Král a žena, Co vy na to, pane Werich nebo Drahý zesnulá. Sál architektů ve čtvrtém patře je pak nahlédnutím do soukromí V+W. Panely s fotografiemi a vitríny s osobními předměty seznámují se zálibami a každodenním životem této výjimečné dvojice. K vidění jsou Werichovy brýle, dýmky, rybářský prut nebo i výkresy z dětství. Převážná většina vystavených exponátů patří do sbírek Jaromíra Farníka, částí přispěla i Werichova vnučka Zdena Kvapilová-Hulíková. Na výstavě se zapůjčením předmětů podílely také Národní, Umělecko-průmyslové a Technické muzeum, Památník písemnictví. Výstava potrvá do 29. března. Česká média věnovala 100. výročí narození autorské dvojice velkou pozornost. Televize Nova s týdenním předstihem 29. ledna vysílala barevnou zvukovou revue Pan Werich, Česká televize zavzpomínala pořadem Pocta V+W. Na programu obou

televizí byly rovněž autorské filmy (Hej rup) a inscenace, ve kterých účinkoval Jan Werich. Odvysíláno bylo i několik dokumentů o životě a díle této dvojice. Pro milovníky inteligentních textů a podmanivých melodií Osvozeného divadla byl na 23. února připraven vzpomínkový koncert. V Městské knihovně v Praze se mezi hosty objevil například Josef Vinklář nebo Martin Štěpánek.

Večerníčkovi je čtyřicet let

V pátek 11. února upozornil magazín Lidových novin, že letos uplyne už 40 let od doby, kdy se na televizních obrazovkách poprvé objevil kluk s čepičkou a pozval děti ke zhlédnutí pohádky. Večerníček patří mezi nejstarší, nejznámější a nejpopulárnější pořady České (dříve Československé) televize. Podvečerní pohádka pro děti se začala vysílat v roce 1963 vždy v neděli pod názvem Kouzelné zrcátko. Večerníčkem se stala až 2. ledna 1965 a první pohádkou byl Kluk a kometa Ludvíka Ráží za účasti Černého divadla a Štěpánky Haničincové. Znělka pořadu byla vytvořena o prázdninách roku 1965 a přesně se zahájením školního roku vstoupil Večerníček na obrazovky. Od roku 1965 se v ČT vystřídaly po sedmé hodině večer desítky pohádkových seriálů. Postavička Večerníčka, která je na obrazovku uvádí, však zůstává nezměněna a její popularita neklesá. Výročí bude ČT připomínat po celý rok. Například speciální pořad Neváhej a toč nabídne reprízy nejoblíbenějších pohádek a příběhů, Večerníčkovi bude věnován jeden z nedělních tematických večerů a také velký podzimní zábavný pořad. Objeví se i na řadě výstav, na

filmových festivalech (např. ve Zlíně, v Karlových Varech, v Třeboni). Děti, které zajímá, jak Večerníček vzniká, se toho mohou hodně dozvědět na Dni otevřených dveří, který ČT chystá na 22. května. Oslavit výročí se chystá i město Písek, v němž se narodil Večerníčkův autor Radek Pilař. Při této příležitosti chtějí radní vybudovat ve městě stálé Centrum ilustrace (C.I.PISEK), zaměřené kromě Večerníčka také na díla dalších slavných českých ilustrátorů dětských knih a animátorů filmové tvorby. Večerníček se během své existence stal doslova vývozním artiklem. Kromě všech evropských zemí se dostal mimo jiné také do Austrálie, Malajsie, Singapuru, do Spojených arabských emirátů, Turecka, Japonska, Hongkongu, Číny, Jižní Afriky, Keni či Zimbabwe.

Sport

Čeští hokejisté skončili druzí na Švédských hrách

Poslední podnik letošní Euro Hockey Tour absolvoval český reprezentační tým úspěšně, v základní hrací době ani jednou neprohrál a se šesti body skončil druhý za vítězným Švédskem. Právě proti domácímu týmu se hráli Češi svůj první zápas. Díky brankám Václava Prospala a Jana Hlaváče dotáhli zápas k remíze 2:2 a prohráli až na samostatné nájezdy. Ve druhém zápase proti Finsku si vypracovali šanci na několik zápasů, ale po druhé třetině svítilo na ukazateli hubené skóre 1:0, které v 15. minutě stanovil Josef Vašíček. Když pak Finové během tří minut otočili na 2:1, zdál se zmar českého týmu dokonán. Až 35 vteřin před koncem David Výborný prokletí zlomil a ve

3. minutě prodloužení zařídil Jaroslav Bednář vítězství. Závěrečný duel proti Rusku vyšel Česku nejlépe. Vedl 3:0 a 4:1 a Rusové až v posledních čtyřech minutách zkorigovali na 4:3. Česko si tak připsalo poslední tři body do tabulky letošní Euro Hockey Tour a v součtu tří turnajů skončilo třetí. Celkové pořadí určí až dubnové dvojzápasy. Češi svedou bitvu o bronz s Finskem, Švédsko a Rusko si to rozdají o celkové prvenství.

MS v klasickém lyžování: První zlato Neumannové, stříbro pro Jandu

Kateřina Neumannová získala na mistrovství světa v klasickém lyžování v německém Oberstdorfu pro Česko první zlatou medaili. Na své oblíbené trati 10 km volnou technikou nenašla přemožitelku a dosáhla největšího úspěchu kariéry. Neumannová sice před mistrovstvím prodělala zánět průdušek, přesto byla na trati, na které letos vyhrála dva závody Světového poháru, hlavní favoritkou. Vzhledem k prodělané nemoci začala závod volněji a do vedení se propracovala až během druhého okruhu. Ve finiši odrazila drtivý závěr Rusky Julie Čepalové a po třech bronzových a třech stříbrných medailích z MS a ZOH získala na vrcholné lyžařské akci konečně zlato. Jakub Janda ozdobil nejlepší sezonu své kariéry i medailí z MS. V soutěži jednotlivců na středním můstku K-100 získal stříbro a pro český skok na lyžích první medaili po 12 letech. V prvním kole skočil Janda 96 metrů a figuroval na průběžném sedmém místě. V druhém kole si skokem 91 m pozici udržel. Pětice závodníků před ním však skoky pokazila a jejich chyby vynesly Jandu na druhé místo.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Fatimská vizionářka sestra Lucie zemřela

Sestra Maria Lucie od Neposkvrněného Srdce zemřela v neděli 13. února 2005 v Coimbre v karmelitánském klášteře ve věku 97 let. Sestra Lucie měla od 13. května do 13. října 1917 spolu se sourozenci Františkem a Hyacintou Martovými pět vidění Panny Marie. Matka Boží je vyzvala, aby se mnoho modlili a přicházeli po pět měsíců vždy 13. dne na místo zjevení. Srpnové zjevení se konalo o několik dní později, protože děti byly ve vězení. Posledního zjevení se účastnilo na 70 000 lidí a byli svědky předem ohlášeného slunečního zázraku. Ve svých poselstvích žádala Panna Maria, aby na místě zjevení byla postavena kaple a aby papež spolu se všemi biskupy světa zasvětil svět a Rusko jejímu neposkvrněnému Srdci, aby se tak předešlo rozšíření komunismu a druhé světové válce. K prvnímu zasvěcení však došlo až v jejím průběhu v roce 1942 Piem XII., který také ustanovil svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie na 22. květen. Hyacinta a František zemřeli již tři roky po zjevení. Lucii Panna Maria předpověděla, že si Ježíš poslouží její osobou, aby ho lidé lépe poznali a milovali. Fatimská zjevení církev oficiálně uznala v roce 1930. Lucie vstoupila nejdříve r. 1921 do kláštera dortheenských sester a přijala jméno Maria Lucie od Bolestí. V březnu 1948 přestoupila do karmelitánského kláštera v Coimbre a přijala jméno Maria Lucie od Neposkvrněného Srdce. Zde složila 31. května slavné sliby. Panna Maria se jí ještě třikrát zjevila. Pohřeb sestry Lucie se konal 15. února 2005 v katedrále v Coimbre. Svatého otce zastupoval kardinál Tarcisio Bertone, arcibiskup janovský. Sestra Lucie dos Santos dostala krátce před smrtí v neděli 13. února ještě osobní pozdrav od Svatého otce. Biskup Albino Cleto prohlásil: „Přečetla si text faxu v neděli ráno sama.“ V tomto listě udělil papež sestře Lucii požehnání a napsal, že se za ni modlí, aby „v této chvíli bolesti a utrpení mohla žít v duchu Velké noci, přechodu Pána“. Portugalský kardinál ve Vatikáně José Saraiva Martins řekl: „Pro papeže to byla velmi smutná zpráva. Víme, jak hluboké bylo přátelství mezi nimi. Setkali se vícekrát a pro Jana Pavla II. to byly chvíle velké spirituality.“

(TK KBS)

Knihy Bible přeloženy do 2.377 jazyků

Bible a její jednotlivé knihy byly přeloženy již do 2.377 jazyků. Koncem roku 2004 to bylo o 22 nových překladů více než rok před tím. Tento údaj zveřejnila Německá biblická společnost ve Stuttgartu. V průzkumu, který se opírá o data Světového svazu biblických společností, vede Afrika s 673 překlady, následuje Asie s 589. Úplná Bible je k

dispozici ve 422 řečech, Nový zákon v 1.079. V současnosti pracují překladatelé na 720 projektech překladů v 600 řečech. V rámci Světového svazu biblických společností existuje 137 národních společností. Podle údajů Německé biblické společnosti je pro mnoho národů překlad Písma svatého prvním krokem ke spisovnému jazyku.

71 % Evropanů věří v Boha

71 % Evropanů věří v Boha. Vyplývá to ze sociologického průzkumu, který provedl magazín "Readers Digest" ve 14 zemích. Oficiálně budou výsledky průzkumu zveřejněny 24.4.2005. Nejvyšší podíl lidí věřících v Boha je v Polsku (97 %), následuje Rusko (87 %), Rakousko (84 %) a Španělsko (80 %). Česká republika s 37 % je na posledním místě. Podle průzkumu však jen 53 % Evropanů věří v život po smrti. 43 % dotázaných zastává názor, že náboženství je nezbytné pro to, aby se rozlišovalo mezi dobrem a zlem.

Papež vydal svou pátou knihu

"Paměť a identita" je název nové knihy Jana Pavla II. Publikace v rozsahu 200 stran byla dosud přeložena do 11 jazyků. Novou papežovu knihu "Paměť a identita" představili ve Vatikánu ředitel Tiskového střediska Svatého stolce Joaquin Navarro-Valls a prefekt Kongregace pro nauky víry kardinál Joseph Ratzinger. Kniha je výsledkem rozhovorů Jana Pavla II. se dvěma polskými filozofy v létě roku 1993. Diskuse byly v papežově rezidenci Castel Gandolfo nahrávány a poté přepsány. Rukopis byl několik let uschován, než si ho papež znovu přečetl a rozhodl se, že text po určitých korekturách vydá v knižní podobě. Jan Pavel II. se zde zamýšlí nad zlem způsobeným člověkem. "Dalo by se říci, že se jedná o teologii dějin," komentoval Navarro-Valls novou knihu. "Když papež píše o ideologiích zla - národním socialismu a komunismu, zkoumá jejich kořeny a režimy, které z nich vznikly." Závěrečná část díla pojednává o útoku na papežův život v květnu roku 1981. "Nejde o žádný dodatek, ačkoliv styl je odlišný. Jde o vyjádření přímé životní zkušenosti. Papež zde otevírá své srdce a vysvětluje, jak vnímal - a vnímá - toto konkrétní zlo," uvedl ředitel Tiskového střediska Svatého stolce. Kardinál Ratzinger v této souvislosti dodal, že atentátník Ali Agca je obětí logiky, která je chybná v každém bodě. Je to muslim, a snad právě proto se dostal do spirály strachu, ze které se nikdy neosvobodil. Stále věří, že je součástí proroctví z Fatimy. Kromě těchto úvah se však nikdy nebyl schopen pozastavit nad tím, co spáchal, a fakt útoku na papežův život ho nikdy výrazně neznepokojoval. "Jeho jedinou skutečnou starostí je, že minul svůj cíl," uvedl kardinál. Kromě dalších témat se Jan Pavel II. na stránkách své zatím poslední knihy zamýšlí také nad událostmi 11. září 2001 v New Yorku, nad teroristickými útoky v Madridu v květnu 2004 a nad masakrem v ruském Beslanu.

Podle zpráv České biskupské konference

Před 100 lety 26.března 1905 se narodil kardinál Štěpán Trochta

Kardinál Štěpán Trochta se narodil ve Francově Lhotě na Valašsku. Pocházel z chudobné rodiny, měl ještě dva sourozence, jako malý chlapec ztratil otce. Studoval na arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži. 1923 odjel do Turína do Itálie, vstoupil k salesiánům. Na turínské univerzitě získal 1932 doktorát teologie. Na kněze byl vysvěcen 3.července 1932. Působil v salesiánském ústavě v Ostravě a v Praze - Kobylisích. Byl velký organizátor katolické práce s mládeží, byl duchovní rádce katolických skautů a člen Ústřední junácké rady. Za nacistické okupace byl vězněn v koncentračních táborech v Terezíně, Mauthausenu a Dachau. Byl jmenován litoměřickým biskupem a biskupské svěcení přijal v Praze 16.listopadu 1947. Po komunistickém „vítězném Únoru“ v roce 1948 zastupoval katolickou církev při jednáních s vládou, v roce 1951 byl zatčen, v letech 1953 až 1960 vězněn. V době pražského jara 1968 mohl znovu zasednout na biskupský stolec v Litoměřicích. V roce 1969 ho jmenoval kardinálem „in pectore“ (tajně - zatím pouze „v srd-

ci“) papež Pavel VI., oficiálně bylo jmenování zveřejněno až v roce 1973. Do svého posledního dechu pracoval a obětoval se pro církev podle svého biskupského hesla: Práce - obět' - láska. Zemřel 6.dubna 1974 v Litoměřicích, den poté, co s ním měl krajský církevní tajemník šestihodinové jednání, kde mu vyhrožoval a žádal propuštění mnoha kněží ze služby. Slabé srdce kardinála Trochty již nevydrželo. Tak v sobotu, v předvečer květné neděle, objal Kristův kříž, aby s ním padl a poté byl pozdvižen do slávy vzkříšení. Pohřeb se za nej přísnějších opatření bezpečnosti konal 16.dubna 1974. Zahraniční kardinálové a biskupové nesměli koncebrovat při zádušní mši svaté, všem bylo zakázáno mluvit nad hrobem. I přes zákaz projevu se však s kardinálem Trochtou krátce rozloučil tehdejší krakovský arcibiskup a kardinál Wojtyla, nynější papež Jan Pavel II. a nazval ho mučedníkem.

*Podle knihy Jaroslava Novosada
Štěpán Trochta Svědek „T“*

Několik slov z odkazu kardinála Štěpána Trochty:

„Vzkaz těm, kdo mne poznali osobně či jinak: Rád jsem zpíval - zpívejte také s radostí. Rád jsem běhal, třebas hladný, po stráních - dělejte to také, třebas sytí. Rád jsem se učil (při tom i mučil) - oplátilo se mi to. Nerad jsem žebal o peníze pro dobrou věc - ale přineslo to užitek. Nerad jsem se pokořoval před mocnými - mně to neškodilo, jim pomohlo. Nerad jsem viděl duševně zmrzačenou mládež - rád jsem se jí věnoval. Bolelo mne bití v koncentracích - bolest

jsem mírnil láskou k Bohu. Bolelo mne zneuctivání Boha od komunistů - dělal jsem podle svých hříben. Bolelo mne zneužívání mého jména - a přece jsem byl věrný církvi. Miloval jsem přírodu - vždyť je to Boží dopis lidstvu. Miloval jsem lidi, všechny, i své trýznitele - jen láska mohla pomoci i jim. Miloval jsem Boha - bez něho by pro mne téměř nic nemělo svou cenu. Mrzí mne četné nemoci těla - mohl bych udělat dobrého víc. Mrzí mne četné slabosti ducha - mohl bych udělat dobrého víc. Mrzí mne málo lásky mezi lidmi - mohl bych dobrého udělat víc. Děkuji svým rodičům za život i dětství v chudobě - sílilo mne to až do smrti. Děkuji svatému Donu Boskovi - že mne udělal svým synem, salesiánem. Děkuji Panně Marii Pomocnici křesťanů - opravdu mi mockrát pomohla. Děkuji Hospodinu - že mi dopřál pracovat i trpět jako spoluúčast na jeho díle. Všemohoucí Bože, nám všem, kdo jsme ohroženi vědomím ukřivdnosti, vědomím bezvýchodnosti svého postavení, vědomím marnosti svých obětí a vědomím své bezmocnosti proti zlu, vlij hlubokou nadpřirozenou víru ve zmrtvýchvstání svého Syna, které proměnilo potupnou popravu v nejslavnější vítězství a krátkozraký jásot v neslavné ticho. Tuto cyrilometodějskou víru rozmnožuj v nás Bůh + Otec + Syn a + Duch Svátý!

+ Štěpán, biskup litoměřický

A ještě jedno jeho vyznání. V době, kdy už si byl jist, že se jeho pozemský život schyluje k závěru, navštěvovali ho kněží u nemocničního lůžka. Jednou ho navštívil otec Karel Pilík. Když rozhovor pomalu končil, bolestmi sužovaný Štěpán mu najednou řekl: „Tak a teď už jenom. abych spasil svou duši.“ Na to otec Karel: „Ale, otče kardinále, kdo by po tolikerém utrpení, jako bylo to vaše, ještě mohl spasit svou duši, když ne vy?“ Štěpán namítl: „Víš, člověk si nikdy nemůže být jist svou spásou.“ A dodal: „Bůh koná své.“

Podle Karmelitánského kalendáře 2005

Eucharistia: Nikým nežiadaný dar

Dary často obsahujú prvok prekvapenia. Byť obojím, darcom a prijímateľom, musíme si priznať, že často zažívame viac radosti z dávania než z prijímania darov. Je to radosť vedieť, ako prijímateľ si cení dar, ktorý sme mu darovali - navyiac, ak dar je neočakávaný. Nevďačnosť čo sa aj týka len malých darov, môže byť nielen čosi bolestivé ale aj urážlivé.

Niektoré dary sú prijímané akoby boli zadarmo, a dokonca niektorí prijímatelia ich nielenže neuznávajú, ale aj ich prijímanie je chápané ako samozrejmosť alebo rutina. V niektorých prípadoch, obidvaja, darca i dar sú ignorované. V našej spoločnosti takéto správanie môže byť opísané ako hanlivé, urážlivé a neprijateľné.

Naša pozornosť dnes, ako prežívame rok Eucharistie je na *Eucharistiu ako dar*. Dar o ktorom sa nikomu nesnilo ho požadovať. Eucharistia, skutočná prítomnosť Krista, Syna Božieho v našom spoločenstve je totálne neobsiahnuteľná. Len myseľ a srdce Boha mohli prísť s takouto myšlienkou. Nijaký ľudský tvor by nemohol vyprodukovať takúto alternatívu.

Ježiš sa pokúsil pripraviť jeho nasledovníkov pre tento dar. Pokúsil sa im to vysvetliť a povedať im o tom tak skoro ako mohol v 6.kapitole evanjelia sv. Jána. Je to najdlhšia kapitola z tohoto evanjelia a druhá najdlhšia kapitola zo všetkých evanjelií. Má 71 veršov.

Táto kapitola začína so zázrakom rozmnoženia chleba a rýb. Skús premýšľať o tom: tento zázrak sa stal len preto, že nejaké nemenované dieťa dalo Ježišovi všetko čo malo. Vieš si predstaviť čo sa môže stať ak my dáme Ježišovi všetko čo my máme? S týmito kúskami chleba a rýb Ježiš nielenže nasýtil 5000 hladných, ale aj na jeho návrh učeníci pozbierali omrvinky, ktoré zaplnili 12 košov. Aký štedrý a nádherný je náš Boh... *vždy nám poskytne viac ako žiadame, alebo potrebujeme...* a toto bol len začiatok. Keď ľudia hľadajú „viac z jeho chleba“ Ježiš ich informuje: „Ja sám som chlebom života. Nik kto prichádza

ku mne, bude opäť hladný, nik kto verí vo mňa bude opäť smädný.“ (Ján 6,35) Ako rozprávanie pokračuje počúvame o niektorých z jeho nasledovníkov, ktorí namietajú že toto je ťažko pochopiteľné rozprávanie. Oni neboli schopní toto pochopiť. Ježiš si uvedomoval, že niektorí sa ho môžu vzdať kvôli tomuto nepochopiteľnému prísľubu... a on ich necháva odísť. On nezmenil jeho prísľub, ani im neponúkol vysvetlenie, ani s nimi nevyjednával. On im dovolil odísť, ist ich vlastnou cestou.

Nie je v tom rozdiel ani dnes. My veríme buď v Eucharistiu ako telo a krv Kristovu v našich spoločenstvách, alebo neveríme. Biskup Sheen raz povedal: „Pre tých, ktorí majú vieru, žiadne vysvetlenie nie je potrebné; pre tých, ktorí majú nedostatok viery, nie je možné žiadne vysvetlenie.“ Tí z nás, ktorí vlastnia dar viery majú i zodpovednosť byť navždy vďačnými. Slovo Eucharistia znamená: Vďakyvzdanie. Ak sme ľuďmi Eucharistie sme nazývaní aj ako ľudia vďačnosti.

Chlieb, spojivo každej kultúry

V jeho neobširnej láske Ježiš si vybral zostať s nami... a toto prisľúbil jeho pozemským nasledovníkom..., ale oni neboli schopní si predstaviť, ako by to mohlo fungovať. Ako by mohol byť „navždy“ s nami? Alebo „do konca svetov“?

V Jeho tajupľnej láske, zvolil si ten najpoužívateľnú možnú vec. Zvolil si pokrm chudobných. Chlieb v rôznych podobách je základným pokrmom vo všetkých kultúrach.

Ježiš si nezvolil zostať s nami v podobe vzácneho kameňa, alebo kovu či vo forme vzácnej perly. Nezvolil si prebývať v nejakom ojedinelom exotickom pokrme. Radšej si zvolil zostať s nami vo forme chleba, bežnom pokrme pre všetky kultúry. Pokrm, ktorý je jednoduchý a lacný.

Aj dnes... napadlo ťa, že hostia, ktorá sa stáva posvätným Telom a Krvou Kristovou počas omše, je tou najlacnejšou

surovinou v kostole? Skutočne hostia stojí menej ako skrutky, ktoré držia vaše kostolné lavice.

Posvätné náčinie ako cibórium, kalich, monštrancia, alebo svätostánok sú veľmi cenovo drahé na zakúpenie. Pretože on chce ukázať seba samého takýmto spôsobom každému z nás. Pokoril seba samého tak, že vzal na seba podobu chleba... lacný a všeobecný pokrm.

Kto z nás by mohol sniť o požiadavke po tak veľkolepom dare?

Nik z nás sa neodváža hovoriť tu o otázke chudoby, ako o ospravedlnení sa pre nepriblíženie sa k Pánovmu stolu. On je dostupný... všetko čo potrebujeme urobiť je prísť a odpovedať na pozvanie, ako urobili tí, ktorí boli s ním pri poslednej večeri: „Vezmi a jedz.“

Ak smieme odbočiť na chvíľu, pokiaľ uvažujeme o Ježišovi ako o chlebe života... slová fascinujú ma. Nedokážem potlačiť môj záujem v etymológii slov a objavení ako, cez stáročia boli slová a ich použitie vyvinuté.

Tí z vás, ktorí študovali Latinčinu (pamätáš, keď to bolo povinné na základných školách) si spomínajú, že latinské slovo pre chlieb je PANIS. Tento pôvod slova je taktiež použitý v taliančine a španielčine. Francúzske slovo pre chlieb je PAIN (bolesť). Slovo PAN v rôznych Slováckých jazykoch znamená Pán. (Sir, Mr.) Grécke použitie slova P-A-N znamená všadeprítomný alebo univerzitný. Dajme si to teraz všetko doporiadku ako teraz uvažujeme o Eucharistii. Ježiš je chlieb. On je Pán. On sa ponúka nám všetkým. Francúzske slovo pre chlieb je hláskované nie ako P-A-N, ale ako P-A-I-N. Ježiš, Chlieb a Pán, ponúkaný nám všetkým, trpel za nás, aby sa nám daroval.

Ak Eucharistia nás učí a vedie k niečomu, tak je to k sebaodovzdaniu sa. Ježiš dal príklad, tak, že dal seba samého za akýchkoľvek podmienok. Syn Boží, druhá Božská Osoba Svätej Trojice, rovnocenný s Otcom a Duchom Svätým ponúka seba samého pre konzumáciu alebo adoráciu v jednoduchej, lacnej oplátke.

Mohlo by byť pre nás užitočné skontrolovať si našu „odpoveď“ - hodnú naladenosť. Sme natoľko štedrí a ochotní byť k dispozícii, byť naladení na neho ako On je naladený na nás?

V našom uvažovaní o jeho prítomnosti v našom spoločenstve môžeme pamätať, že on nikdy nevyžaduje, alebo nás nenúti k jeho nasledovaniu, navštíveniu a podieľaniu sa našich životov s ním? Všetko čo koná, je pozvanie. On ponúka nám podiel v jeho pravom živote cez sviatosť. Sme totálne slobodní prijať, vyznať alebo ignorovať jeho pozvanie.

Eucharistický Ježiš, nie väzeň

Náš Eucharistický Ježiš nie je ako niektoré nábožné modlitby ho opisujú: väzeň. Náš eucharistický Ježiš je vzkriesený Ježiš, totálne slobodný, nezávislý na fyzickom tele ponúkaný nám.

Pravdepodobne najukážkovejšou epizódou v Svätom písme opodstatniť túto slobodu vzkrieseného Ježiša nachádzame v Lk 24,13-35. Som si istá, že mnohí

z nás si pamätáme dobre tento príbeh. Hovorí o udalostiach v podvečer dňa vzkriesenia. Tento deň je plný príbehov, pomýlenia sa, radosti či bolesti ale aj nevery. Žiaden z Ježišových priateľov sa nezdá, že by vedel o niekom, kto rozumie tomuto príbehu.

Dvaja učeníci boli na ceste do Emauz, akonáhle opustili Jeruzalem, Ježiš im zjavuje svoju totožnosť... nakoniec ho spoznali. Nekona tak Ježiš podobne s nami? Nedáva sa spoznať, aby tak vyskúšal našu vieru? Nezjavuje sa nám konečne v podobe ľudí, situáciách a udalostiach? Neukazuje sa práve vtedy keď ho najmänej očakávame? A tam, kde by sme ho nehľadali?

Úbohí chlapi, nemôžeme ich za to odsúdiť. Mohlo by to byť jednoduché nazvať ich „nechápacami“ pretože hneď nespoznali Ježiša. Vždy ho dokážeme rozpoznať, keď prichádza k nám, keď sa nám dáva spoznať v iných ľudoch? Ježiš vždy trpezlivý, vysvetľuje pasáže Svätého písma, ktoré sa splnili na ňom, počas jeho života a poslania a

špeciálne o jeho utrpení, ktoré sa odohralo počas posledných troch rokov. Napriek tomu, že stále ho nespoznali, kto je tento cudzinec, pozvali ho, aby zostal s nimi, pretože „deň sa chýlil ku koncu.“

Viem si predstaviť Ježiša, majstra lásky a prekvapení možno ako figliarsky mrkne a jemne sa pousmeje, ako si sadá k spoločnému stolu, požehnáva chlieb, láme ho a delí sa oň. Len aby sa im za malú chvíľu mohol vytrátiť pred očí. Táto časť evanjelia sa končí: „Spoznali ho pri lámaní chleba.“ Nebola im viac zapotreby jeho fyzická prítomnosť, pretože on bol prítomný v sviatostnom chlebe.

My máme tekéto Eucharistie každý deň. Čo potrebujeme, je rozpoznať ho v týchto požehnaných chvíľach. Ježiš je prítomný a vždy dostupný všade okolo nás. Čo potrebujeme je len otvoriť oči našich srdc.

Sr. John Vianney Vranak z kongregácie sv. Cyrila a Metoda, Chicago

CZECH CATHOLIC UNION

**5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127**

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, Secretary -Treasurer
Mary Ann Mahoney, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Radostné Velikonoce přeje

CZECH VOICE OF CLEVELAND

WERE-AM-1300 ON THE DIAL SATURDAYS 2:00 – 3:00 P.M.
WERE-AM-1300 ON THE DIAL SUNDAYS 1:00 – 3:00 P.M.

Joe Kocab

1 - 216 - 883 - 4760

Moravská Kulturní Společnost pořádá

Svatojosefskou Zábavu

V sobotu 19. března 2005

Pojďte se s námi napít, najíst a pobavit
při dobré muzice, kterou přiveze

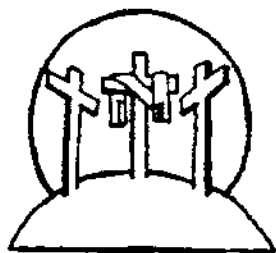
Pepa Polach a St. Louis Czech Express

Kde: Sokol Brookfield 3909 S. Prairie, Brookfield
Najdete nás na ulici Prairie, severně od Ogden

Kdy: Dveře se otvírají v 7 večer

Kolik: \$10.00

Pro další informace volejte Jean Menšík nebo Zdenek Vanatka
tel. (630) 493-0067

ČESKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

V kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru

2412 S. 61st Avenue, Cicero, IL 60804

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 19.března 2005 - 6.30 hod. večer

Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma

Svěcení ratolestí, zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše

Slavnostní mše svatá

Neděle 20.března 2005 - 10.30 hod. dopoledne

Mše svatá s Pašijemi podle Matouše - v kapli Misijního domu

2340 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 24.března 2005 - 9.00 hod. večer

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně

Umývání nohou vybraným mužům, po mši svaté společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu

Pátek 25.března 2005 - 9.00 hod. večer

Památka umučení Páně - Zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana

Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání

Sobota 26.března 2005 - 10.00 hod. večer

Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Písma svatého

Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody a slavná obnova křestních slibů,

mše svatá zakončená slavnostním požehnáním, chvalozpěv Vesel se nebes Královno,

svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční - Neděle 27.března 2005

10.30 hod. dopoledne

Maše svatá v kapli Misijního domu

6.30 hod. večer

Slavnostní mše svatá v kostele. Svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď.

Ke svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.

Bližší informace podá: Fr. Dušan Hladík

Telefon (708) 656 - 7472 Mobil (708) 533 - 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road

Berwyn, IL 60402

Tel. (708) 795 - 4400

KARLIN CLUBROOM FRIDAY NIGHTS, 2005

Dancing from 8:00 PM - Midnite

Karlin Hall and Club

5304 Fleet Ave, Cleveland, OH

For details and updates call:

216 - 883 - 4760 or 216 - 581 - 3708

March

4: FRANK MORAVCIK

11: to be announced

18: "ST. PAT'S IN HALL"

25: "GOOD FRIDAY"

no music

April

1: FRANK MORAVCIK

8: "KARLIN RAFFLE"

15: JAN NIGHT WITH AL

22: BOB LUBECEK

29: AL MACHUSICK

*H. Marik
Sons*

Funeral Home of Berwyn

Slouží české komunitě čtyři generace

6507 W. Cermak Road, Berwyn, IL 60402

Phone: (708) 484 - 6310

Barbara Marik Baken - Director

Owned by SCI Illinois Inc.

Úmrtní oznámení

*Všem přátelům a známým oznamujeme, že v neděli
6.února 2005 zemřel v Hinsdale nemocnici
naš milovaný manžel, otec a dědeček, , pan*

Ernest Pokojný

Narodil se 2.března 1920 v České republice.
Žil v La Grange Park, pracoval jako stolař.
Rozloučili jsme se s ním 10.února 2005
v pohřebním ústavu Hitzman v Brookfieldu.
Zásušní mše svatá byla v kostele St. Louis de Marillac.
Pohřben je na hřbitově Panny Marie Královny nebe.

*Děkujeme všem, kdo se zúčastnili jeho pohřbu
a vzpomenu si na něho v modlitbě.*

Marie Pokojná, manželka
Rozalie Kaplan, dcera s manželem Juliusem
Stanislav Pokojný, syn s manželkou Krystynou
John Paul Kaplan, vnuk
Anne Marie Kaplan, vnučka

Úmrtní oznámení

*Oznamujeme všem přátelům a známým, že Nebeský Otec
povolal do věčného domova v sobotu 26.února 2005 pana*

Josefa Hošťálka

z La Grange, IL. ve věku 81 roků.

Narodil se 24.února 1924 v Mochtíně v Čechách.

V Americe žil 53 roků a byl známý jako malíř.
Pohřeb drahého zesnulého se konal 3.března 2005 z kaple
pohřebního ústavu Švec a synové do chrámu Panny Marie
Svatohorské v Ciceru, kde byla sloužena zádušní mše svatá a
odtud byly jeho tělesné pozůstatky převezny a hřbitov Panny
Marie Královny nebe a uloženy v mauzoleu Krista Krále.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenu v modlitbě.

Josef Hošťálek, syn

Oldřich Hošťálek s manželkou Dorotou z Clear Springs, IL
5 bratrů s manželkami v Čechách:

Jarda a Anča, Jirka a Emuš, Václav a Maruš,
Vladislav a Jiřina, Otto a Marie
Božena Matoušová, sestra v Čechách
synovci a neteře v Čechách
zesnulá Zdeňka Manová

Synovci v USA: Jim, John a Laddie Hošťálek

Neteře v USA: Zdeňka Jaklová, Eva Nicholson a Hana Prince

Vroucí vzpomínka

*Před osmi roky ve středu svatého týdne 26.března 1997
na Boží zavolání odešel náhle z našeho středu
můj milovaný manžel, starostlivý a dobrácký otec,
dědeček, strýc a švagr, pan*

František Minařík

*známý pekař a cukrář
v bývalém českém Chicagu a Ciceru, IL.*

Všem přátelům v rodné vlasti i jeho osobním a spolkovým
přátelům v USA, kteří si na něj dosud pamatují,
děkuji za vřelou modlitbu a upřímnou vzpomínku
u příležitosti 8.výročí jeho odchodu na věčnost.

*Mše svatá za něj i za celou živou i zemřelou rodinu
Minaříkovu bude obětována v sobotu 2.dubna 2005
v 6.30 večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.*

Marie Minaříková, manželka
Anna Minaříková - Vukson, dcera s manželem
Marie Kortánek, dcera s rodinou
a ostatní příbuzní v České republice

Upřímná vzpomínka

*Letošního 29.března 2005 si připomínáme
páté výročí odchodu na věčnost
naš drahé maminky a babičky, paní*

Zdeňky Umlaufové

Zdenka a John, dcera s manželem
Václav a Kathy, syn s manželkou
Jimmy, Lisa, John, Denise, vnoučata

Také vzpomínáme na jejího manžela

Miroslava Umlaufa,

který zemřel 3.dubna 1988.

Miluš a Luboš, dcera s manželem
Jirka, syn
Luboš a Mirek, vnoučata

*Mše svatá za ně bude obětována u Panny Marie
Svatohorské v Ciceru 2.dubna 2005 v 6.30 večer.*

Děkujeme všem, kdo si na ně v modlitbě
vzpomenu s námi.

Blahopřání k jmeninám

našemu velkému dobrodinci
a spolupracovníkovi, panu

Josefu Kocábovi,

*řediteli českého rozhlasového vysílání v Clevelandu
a funkcionáři mnoha krajanských organizací*

Kéž Vám Váš nebeský patron svatý Josef
vyprosí u Ježíše Krista i Nebeského Otce hojnost
Božího požehnání a stále zdraví a kéž Vás Bůh
odmění za Vaši velkodušnou a obětavou práci,
kterou konáte pro Církev i pro náš národ.

S radostí Vám též oznamujeme, že Vás
Misijní rada na své první letošní schůzi
jednohlasně jmenovala

**ČESTNÝM ČLENEM
České Misie v Chicagu.**

Jménem Misijní rady a našich věřících

Rev. Dušan Hladík

ČESKÁ MŠE SVATÁ VE WASHINGTONU

V neděli 10.dubna 2005 v poledne

budeme mít v naší národní kapli
českou mši svatou slouženou
dp. Antonínem Kocurkem z New Yorku.

Prosíme naše krajany, aby se v hojném počtu
zúčastnili této mše svaté
konané v naší České duchovní tradici.

*Za výbor České národní kaple
Vás všechny upřímně zvou*

Col.Al. Brož (USAF Ret.) - Tel. (703) 698-5318
Dr.George J. Švejda, Ph.D. - Tel. (301) 421-9417

DISTRICT ALLIANCE OF CZECH CATHOLICS DISTRIKTNÍ SVAZ ČESKÝCH KATOLÍKŮ Cleveland, Ohio

The Cleveland District Alliance of Czech Catholics
is sponsoring its annual Fund Raiser,

"Spring into Spring" Card Party

**at Czech Karlin Hall, 5304 Fleet Ave.,
Cleveland, Ohio
on Sunday, March 20, 2005 at 1:00 p.m.
Donation is \$4.00.**

All proceeds are donated
to the various charities of the Alliance.
Chairman is Margaret Voracek of Maple Hts., Ohio.
She may be reached for details & donations
at 1-216-662-7233.

**The District & National Alliance of Czech Catholics
was founded in 1918 & has been the umbrella
organization of the Czech Catholics ever since.**

President - Joseph Kocab of Cleveland, Ohio 1-216-883-4760
Secretary - Mila Hyvnar of University Hts., Ohio 1-216-321-6302
Treasurer - Mary Ann Mahoney of Bedford, Ohio 1-440-439-5388

HLASY NÁRODA

Nezapomeňte na předplatné na rok 2005!

USA: 30.00 USD, Kanada: 40.00 USD Cizina: 55.00 USD

Naše adresa:

Hlasy národa, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

Česká Misie v Chicagu

**Při kostele Panny Marie Svatohorské
2414 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804**

Misijní dům: 2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

**Duchovní správce: Rev. Dušan Hladík
Tel. + Fax: 708 - 656 7472 Mobil: 708 - 533 1050**

**http://ceskamisie.home.comcast.net
E-mail: velehradchicago@comcast.net**

České mše svaté:

**Sobota 6.30 večer - kostel Panny Marie
Neděle 10.30 dopoledne - kaple misijního domu
Čtvrtek, pátek 7.30 večer - kaple misijního domu**

Vděčná vzpomínka

*6.dubna 2005 tomu budou čtyři roky,
co byl všemohoucím Bohem
na věčnost povolán náš drahý
bratr, strýc, bratranec a přítel, pan*

Jan František Švec

Narodil se v Klatovech v Čechách 18.srpna 1927.
Do exilu odešel po únoru 1948. Nejprve žil v Kanadě,
kde se oženil s Emily Kresan a potom odešli do USA.

Celý život těžce pracoval v různých profesích
a vždy vynikal svou dobrotou a obětavostí pro druhé.

Slavné vzkříšení očekává na hřbitově

Panny Marie Královny nebe.

*Mše svatá za něho bude obětována u Panny Marie
Svatohorské v Ciceru 9.dubna 2005 v 6.30 večer. Děkujeme
všem, kdo si na něho vzpomenu
v modlitbě s námi*

Václav Švec, bratr s rodinou
a ostatní příbuzní a přátelé v USA,
Kanadě a České republice

Vřelé pozdravy

svému drahému příteli, panu

Ing. Františku Zlámalovi

do Munster v Indianě

posílají a zároveň ho ujišťují, že se za něho
společně modlí, aby ho na přimluvu Panny
Marie Nebeský Otec uzdravil, pomáhal mu
a dal mu sílu k překonání těžkosti
každodenního života

přátelé a známí

z České Misie z Chicaga a okolí

Ústředna Moravských Spolků
dostala pozvání

DO VLČNOVA NA JÍZDU KRÁLŮ

Zájemci o společný zájezd na tuto akci do České
republiky koncem května letošního roku
se mohou hlásit a bližší informace získat u

Dagmar Košťálové

Tel. 708 - 749 4563

PRONAJMU APARTMENT

obývací pokoj, ložnici a kuchyni
s topením, pro 1 - 2 osoby, nekuřákům
v klidném domě

mezi Cermak a Harlem a 16th Str.

Měsíční nájem \$ 590,-
Reference a security deposit

Volejte tel.: 708 - 749 4563

POČÍTAČOVÉ SLUŽBY

POTŘEBUJETE

zrychlit nebo rozšířit svůj počítač?
zbavit se internetových reklam a virů?
připojit další počítač k Internetu?
převést video z kamery na DVD?
Nebo jen něco opravit...?

Volejte Marka:

773 - 501 2001

pcmark773@comcast.net

LUKÁŠ VONDRÁČEK 2005

Na snímku zprava: Madeleine Albright, Lukáš Vondráček, Dr. Jan Kyncl, velvyslanec Martin Palouš

Lukáš Vondráček (nar. 1986) je dnes již zkušeným klavírním virtuosem. Chicagskému publiku je znám z mnoha koncertů, od doby, kdy se zde představil jako desetiletý umělec. Jeho přirozené hudební vlohy spolu s neobyčejnou technikou hry z něho činí bohatě nadaného a dokonalého hudebníka skutečně předurčeného k neobyčejné mezinárodní kariéře.

Lukášova vystoupení v USA do dnešního dne představují desítky recitálů včetně prestižního Gilmore Festivalu, soutěží Ravinia Rising Stars a mezinárodních klavírních soutěží v New Yorku. Od jeho koncertního debutu v USA s Lake Forest Symfonií pod vedením Maestra Alana Heatheringtona, kdy hrál Prokofjevův koncert č.1 v roce 2002, byl Lukáš pozván, aby hrál jako sólista s mnoha slavnými symfonickými orchestry v mnoha městech Spojených států jako Dallas, New York, Cincinnati, Washington a další. Během koncertní sezony 2003 navštívil Lukáš Vondráček jako sólista s Českou filharmonií pod taktovkou Maestra V. Ashkenazyho 16 měst po celých USA a koncertoval na takových slavných místech jako je Carnegie Hall nebo Chicago Symphony Center. Jeho vystoupení byla vždy vysoce ohodnocena John von Rheinem a jinými významnými kritiky.

Jméno Lukáše Vondráčka je nyní velmi uznávané v Evropě, Japonsku, Hongkongu, Taiwanu a v Jižní Africe. Jako nejmladší pianista, který tam kdy vystupoval, se zúčastnil mezinárodní klavírní soutěže v Queen Elizabeth Hall v Londýně. Lukáš vystoupil v roce 2003 spolu s takovými pianisty jako je Barenboim, Maurizio Pollini, Pascal Roge a Ivan Moravec. Svůj debutní recitál předvedl v Paris La Cite, v Palais des Beaux Arts v Bruselu a v dalších koncertních síních od Madridu a St. Petersburgu po Tokyo a Kapské Město. Je zvláště pozoruhodné, že Lukáš Vondráček byl vybrán, aby reprezentoval českou hudbu na oslavách vstupu České republiky do Evropské unie, které se konaly loňského roku v Berlíně a ve Washingtonu. Lukáš Vondráček je světově reprezentován firmou Harrison Parrott of London. Jeho repertoár, program jeho vystoupení a jiné informace lze získat na:

www.lukasvondracek.co.uk

Dr.J.J. Kyncl, únor 2005

Lukáš Vondráček, jako klavírní sólista

vystoupí se Symfonickým orchestrem Lake Forest
pod taktovkou

Maestra Alana Heatheringtona

v pátek a v sobotu 11. a 12.března v 8:00 p.m.

na programu je klavírní koncert
P. I. Čajkovského č.1 b-moll, Op.23

Drake Theatre at Barat Campus
700 E.Westleigh Road, Lake Forest
Tickets: ph.847 - 295 2135
e - lfsvmphony@aol.com

KLAVÍRNÍ RECITÁL

Lukáše Vondráčka

bude v neděli 13.března ve 3:00 p.m.

na programu budou skladby

**Beethovena, Brahmsa, Smetany,
Rachmaninova a další**

Lily Reid Holt Memorial Chapel
Lake Forest College
Intersection of College & Sheridan Roads

Vstup volný

Na svém turné po Kanadě a Spojených státech opět zavítá do Chicaga

MIROSLAV GABRIEL ČÁSTEK

**známý umělec, herec a člen třetího řádu sv.Dominika
s bohatým programem pořadů formou divadla jednoho herce**

V pátek 15.dubna 2005 v 7:30 p.m.

v kostele Panny Marie Svatohorské 2412 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

bude mše svatá a po ní dramatizace románu

Grahama Greena

MOC A SLÁVA

s hudbou z díla Johana Sebastiana Bacha, kterou vybral **Martin Dohnal**.

V pořadu vypsáném z nejslavnějšího a nejčtenějšího autorova románu účinkuje **Miroslav Částek**.

Vrcholný román světového autora Grahama Greena vypráví o konfliktu katolické církve v Mexiku ve dvacátých letech minulého století. Stojí tu proti sobě kněz věčně na útěku a vydáný na pospas nejrůznějším strádáním a poručík milice, představitel státní moci. Kněz v mnohém pochybující, nakonec však neúhybný, poručík přesvědčený o své pravdě, nakonec otřesen a nejistý.

V sobotu 16.dubna 2005 v 8:00 p.m.

v Besedním domě farnosti Panny Marie Svatohorské 2416 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

bude dramatická meditace o smyslu života

Antoine de Saint-Exupéryho

CITADELA

s hudbou a písněmi **Zdeňka Pololánika** v podání **Miroslava Částka**

Francouzský spisovatel Antoine de Saint-Exupéry je známý široké veřejnosti hlavně literárním dílem *Malý princ*. Patří k humanisticky orientovaným autorům 20. století. Na díle *Citadela* pracoval od roku 1936 až do tragického průzkumného letu dne 31.7.1944, z kterého se už nevrátil...

Zápisky s poznámkami nosil všude s sebou. S tímto dílem spojil své poslední roky života. V *Citadele* odhaluje smysl věcí, světa a života, jak k němu dospěl cestou osobního prožívání bolesti, lásky a víry.

V neděli 17.dubna 2005 ve 3:30 p.m.

v kostele Panny Marie Svatohorské 2412 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

bude mše svatá a po ní dramatická recitace básně

Václava Renče

POPELKA NAZARETSKÁ

s hudbou **Zdeňka Pololánika** recituje **Miroslav Částek**; výtvarná spolupráce - **Petr Dosoudil**

Jméno Václava Renče, autora několika knih básní, divadelních her, nesčetných překladů i veršů pro děti mělo být vymazáno z české literatury a z lidské paměti vůbec. V době jeho jedenáctiletého věznění (1951 – 1962) vznikaly verše psané na cigaretové papírky a tajně vynášené ze stalinských lágrů nebo častěji pouze zapamatované a znovu a znovu opakované a tím pomáhající přežít. Na prvním místě mezi ně patří verše *Popelky nazaretské*, která je básnickým holdem Panně Marii, královně matek i andělů, ale také každé ženě a matce, kráčející v jejich stopách.

Český kostel Panny Marie Lurdské v Chicagu

Pokračování ze str. 2

V roce 1956 se totiž začala rychle měnit tato původně bělošská oblast na černošskou. Toho využily realitní společnosti, které přiměly poplašnou propagandou bílé majitele prodat své domy co nejrychleji za nízké ceny a pak je prodávaly černošům za ceny přemrštěně vysoké. Během tří měsíců počet zaregistrovaných rodin ve farnosti klesl na polovinu a později se zmenšil až na 125 rodin. 1.srpna 1959 byla zbourána farní hala a několik dnů na to 9.srpna vypukl ve farní školce požár, který zde způsobil značné škody. Další velké ztráty utrpěla farnost dvěma krádežemi v kostele a ve škole v březnu a v listopadu 1960. Farní kronika zaznamenává tragickou událost, kdy 2.února 1962 žáci z veřejné školy Mason, ozbrojeni noži a břitvami, napadli žáky zdejší farní školy. V roce 1963 byla naposledy farnost Panny Marie Lurdské uvedena v katalogu chicagské arcidiecéze jako česká farnost.

Začátkem roku 1965 byl Otec Čermák jmenován farářem u českého kostela sv. Cyrila a Metoděje a na jeho místo přišel Otec Michael R. Dempsey, který byl před tím profesorem v Mundelein kněžském semináři. Otec Dempsey nechal provést průzkum průmyslu v okolí farnosti, aby získal údaje ohledně famiků, kteří potřebují práci. Čtyřměsíční průzkum ukázal, že 15% je nezaměstnaných a že více než 44% má málo placená a nekvalifikovaná zaměstnání. V důsledku toho byla otevřena v suterénu školy zprostředkovatelna práce pod vedením odborníků Monroe Sullivana a Jana Robinsona. Program byl financován federální vládou a městem jako „War on poverty“ (Boj proti chudobě) ve spolupráci s „Centrem městského pokroku“. Tento program byl předchůdcem a modelem pro podobné arcidiecézní akce. V říjnu 1966 byl Otec Dempsey ustanoven zástupcem za 4.děkanství arcidiecéze. Následujícího roku mu byl udělen titul monsignora a zároveň byl jmenován poradcem a koordinátorem pro arcidiecézní apoštolát vnitřního města. V květnu 1968 papež Pavel VI. ustanovil Msgr. Dempseyho pomocným biskupem. J. E. Jan kardinál Cody ho vysvětil na biskupa 13.června 1968.

Interiér kostela Panny Marie Lurdské v Chicagu

V roce 1969 byla připojena k farnosti Panny Marie Lurdské sousední farnost s kostelem sv. Finbarra (sv.Finbarr byl v 7.století biskupem v jižním Irsku) na Harding a 14.ulici. Rovněž farní školy byly spojeny. V srpnu 1970 byl biskup Dempsey pověřen „Campaign for human development“ (Kampaní pro lidský rozvoj), jež byly založena Národní konferencí katolických biskupů v listopadu 1969. Biskup Dempsey ve svém rozhovoru s redaktorem „The New World“ (Nový svět) Floyd Andersonem o práci katolické církve mezi chudými v Chicagu zdůraznil: „Rodiny ve vnitřním městě arcidiecéze přispívají na kostel a farní školy daleko více než rodiny s podobným příjmem v předměstí.“

Po odsloužení mše svaté 5.ledna 1974 dostal biskup Dempsey srdeční záchvat a byl odvezen do nemocnice sv. Antoinína, kde 8.ledna ve věku 55 roků zemřel. Novým farářem se stal Otec Robert Cross, který byl profesorem na Quigley přípravném semináři. Otec Robert zřídil školní výbor, liturgickou radu a sociální klub pro sbírání a rozdělování potravin pro chudé rodiny. České sestry benediktinky z Lisle pomáhaly farníkům opravovat poškozené darované zboží, které se pak prodávalo za snížené ceny na farních bazarech. Ještě

v roce 1978 byl ve farní škole zapsáno 260 dětí a vyučovaly je 4 benediktinky a 6 laických učitelů.

V současné době je zde farářem redemptorista Otec Ramon Dompke. Jemu vpomáhá v pastorační činnosti sestra Caritas Wehrman z kongregace Školských sester Notre Dame, která sem dojíždí z kláštera v sousední farnosti. Farní škola je spojena s farní školou Nejsvětější svátosti oltářní na jižní 2130 Central Park ulici pod vedením slečny Sabriny Roy. Ve farnosti zůstala pouze školka pro děti od 3 do 5 roků, umístěná v budově pojmenované: „Bishop Dempsey centre.“ Ve farnosti je zaregistrováno 164 rodin. Mše svaté jsou ve všední dny v 9 hodin ráno a v neděli v 8:30 a 10:30 dopoledne v angličtině.

Kostel i celý farní areál je ve velmi dobrém stavu. Bývalá školní budova je pronajata arcidiecézní charitou, která za ni odvádí měsíční poplatek na udržování chodu farnosti. Do kostela vstupujeme trojdielným vchodem. Chrám je tvořen hlavní širokou lodí, ke které přiléhají z každé strany nižší a velmi úzké lodě postranní, které jsou od hlavní lodě odděleny vždy čtyřmi mohutnými sloupy s korintskými hlavicemi. Do bočních stěn je na každé straně prolomeno pět trojitých oken napodobujících románský sloh, nad

nimi jsou čtyři kruhová růžicová okna a v horní části opět tři okna trojitá. Zvláště ve slunných dnech vpouštějí tato okna do chrámu velké množství světla a tak mu dodávají neobyčejný koloryt. Nad původním hlavním oltářem se svatostánkem je umístěn kříž s ukřižovaným Kristem v nadživotní velikosti. Po levé straně presbytáře je na čelní stěně umístěn oltář Panny Marie Lurdské. V hlubokých výklencích po stranách na začátku bočních lodí je na jedné straně vyobrazeno zjevení Panny Marie v La Salette (1846) pasáčkům Melanii Calvatové a Maximinu Giraudovi

a straně druhé zjevení Panny Marie ve Fatimě (1917) s Lucií a dnes již blahoslavenými Františkem a Hyacintou. Toto seskupení tří hlavních církevně schválených mariánských zjevení nutně zanechává ve věřících hluboký dojem. V zadní části kostela je na jedné straně zpovědnice a u ní socha sv. Martina de Porres, řeholního dominikánského bratra z Peru, jehož otcem byl španělský šlechtic a matkou osvobozená černošská otrokyně z Panamy. Na protější straně je kaplička Panny Marie Ustavičné pomoci a u ní socha sv. Josefa. V chrámové předsíni nás vítá so-

cha Nejsvětějšího Srdce Pána Ježíše.

Na jihovýchodním nároží kostela je zazazena kamenná deska na památku tisíciletého svatováclavského jubilea, jejíž latinský nápis stále hlásá: Na památku sv. Václava, mučedníka 929 – 1929 Patrona našeho národa kdekoliv se nalézajícího.

Svatý Václave, vroucně tě prosíme, pomáhej nám, abychom i my v české katolické misii pokračovali v díle našich předků, kteří zde v chicagské oblasti vybudovali za velkých obětí tolik krásného ke slávě Boží a českého národa!

Připravil Karel Chrobák

Kříž mladých

Od té události uplynulo dvacet let...

...když Jan Pavel II. na konci milostivého léta 1983-84 předal mladým těžký dřevěný kříž. Vzpomínám si na počátky příběhu tohoto kříže: Při zahájení Jubilejního roku 25. března 1983 požádali nás mladé z centra sv. Vavřince, abychom při zahajovací slavnosti nesli velký kříž, který měl během celého jubilejního roku stát na náměstí Sv. Petra. Měla jsem sestavit skupinu mladých pro tento účel. Musím však přiznat, že jsem během obřadu nemyslela ani tak na kříž, jako spíše na své mladé přátele. Silně totiž pršelo a oni byli úplně promočení...

Na konci Svatého roku papež rozhodl, že tento kříž předá mládeži. Velice jsem zpozorněla a silně to na mě zapůsobilo. Uplynul právě týden od setkání Svatého otce s mládeží a ve mně byla stále velice živá odpověď mladých, kteří se sešli z celého světa. Úspěch této události všechny překvapil a překonal všechna očekávání. Pro nás, kteří jsme připravovali Jubileum, mělo toto gesto Jana Pavla II. zvláště hluboký význam. Znali jsme všechnu námahu, úzkosti, protivenství atd., které přípravu této události provázely... neměla být velkodušná odpověď tolika mladých plodem toho všeho? Ano, kříž měl skutečně velký význam.

Slova papeže při předávání kříže mladým byla skutečně prorocká: *Na konci Svatého roku svěřuji vám symbol tohoto Jubilejního roku: Kristův kříž! Neste ho do světa jako znamení Kristovy lásky k lidstvu. Hlásejte všem, že najdeme záchranu a vykoupení jen v kříži a zmrt-*

výchvstání našeho Pána.

Jan Pavel II. předal mladým s křížem pravdu, tu jedinou, která osvobozuje. Chtěl jim darovat silné poselství, nikoliv něco změkčilého, laciného. Jistě, kříž se může někdy zdát velice těžký se svým přísným dřevem a jeden starý hymnus o kříži prosí, aby zmekl a pak přijal tělo našeho Pána. Jan Pavel II. neměl strach představit kříž s jeho „tvrdoostí“. Od toho dne zahájil tento kříž cestu všemi kontinenty.

Moje svědectví končí zde u počátků, protože Pán mě povolal, abych další vývoj sledovala v modlitbě a tichosti klauzury. Moje rozhodnutí opustit papežskou radu pro laiky právě v tomto okamžiku, ve kterém se začíná uskutečňovat velká intuice papeže, vyvolala u mnoha přátel podivení. Jak je možné opustit cestu, která se tak nadějně otevřela? Ale já jsem tu cestu vůbec nevzdala, nýbrž jdu po ní jiným způsobem dále. Věděla jsem, že Světové dny mládeže nejsou ani tak spojeny s účinnou organizací, jakkoliv je nezbytná, ale především s vnitřní a hlubokou jednotou s Tím, který řekl: *Beze mne nemůžete nic činit – kdo zůstane ve mně, přináší mnoho užitku.*

Kříž je cesta k hlubokému a plodnému přátelství s Pánem. Jistě, v každé křesťanské životní formě je člověk povolán, aby žil ve věrném následování Pána. Mě přitahovala tato radikální cesta a Pán mi dal milost, že jsem vstoupila do Karmelu, kde se člověk ve stálé vnitřní modlitbě vzpíná k vrcholku hory, na které ční kříž a vede nás k setkání se Zmrtvýchvstalým a tajemně nám umožňuje nést apoštolskou plodnost.

To je zvláštní způsob, jakým jsem cítila volání, abych následovala cestu

kříže. Nevím, zda jsem mohla svým přátelům učinit svou cestu srozumitelnou, zda moje odpovědi byly uspokojivé. Dnes po dvaceti letech mohu tuto cestu se stále hlubším přesvědčením potvrdit, se stále plnější a čistší radostí. To je moje malé svědectví. Je to jen malá kapka. Ale jak mnoho kapek se může dát dohromady ode všech těch mladých, kteří měli účast na těchto jedinečných a působivých událostech, na Světových dnech mládeže, následovali výzvu Jana Pavla II. a přistoupili ke kříži. To jsou všechno kapky, které zůstávají ve skrytosti v Božském Srdci a všechny dohromady oplodňují velkou pravdu, kterou Jan Pavel II. předal mladým, toto tajemství, které je schopno zevnitř proměnit svět. Kříž je královská cesta, abychom následovali Pána v pravdě, abychom s ním byli jedno, s ním, který je Pánem dějin, První a Poslední.

Italská karmelitánka - Světlo 8/2005

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

Náš život v Africe

Odešli jsme v roce 1949, když našemu synkovi byly 3 roky a strávili skoro rok v Německu, kde manžel pracoval pro IRO, což je mezinárodní organizace pro uprchlíky. Švagr byl tou dobou ředitel továrny Baťa v Kenyi a snažil se pro nás dostat povolení do Kenye. To se ale nepodařilo. Uprchlíky tam nebrali. Anglie uprchlíky brala, ale jen do zemědělství. Manžel tedy přijal práci na farmě v Anglii jako strojník na 9 měsíců. Jeho otec doma měl strojnickou dílnu, takže se v tom oboru vyznal.

Mně se na farmě líbilo, dostali jsme hezký zařízený domek, měla jsem tam slepičky a králíky a farmář s paní si nás oblíbili natolik, že nám svěřili chod farmy, když jeli na dovolenou, přestože tam byli 3 irští zaměstnanci už delší dobu. Přijeli jsme z poraženého Německa, kde byl ale všeho dostatek, ne-li přebytek do Anglie, která vyhrála válku, ale byla tam velká bída. Vše bylo na listky - maso, cukr, čaj, vejce, atd., takže jsme měli maso jednou týdně nepodařilo-li se manželovi přejet králíka, když jezdil s traktorem. Když nám vypršel 9 měsíční kontrakt, manžel šel na výcvik k Baťům, protože jako bývalý četník neměl o Baťovíně ani potuchy. Neradi nás pouštěli.

Mezi tím švagr dostal pro nás povolení do Tanganyiky, nynější Tanzanie a počátkem roku 1951 jsme letěli do hlavního města Dar-es-Salaamu, což je arabský název pro Přístav Míru. Cesta letadlem trvala tenkrát 2 dny. Pohled z letadla při přistávání byl úchvatný. Pod námi sytý modrý Indický Oceán, na břehu byla pláž s palmami, mezi nimi velká katedrála, vedle ní byla nemocnice v arabském slohu, kde se později narodila naše dcerka. Bylo to město mrakodrapů, což jsme v Africe nečekali. Náš domek byl venku za městem uprostřed palmového háje. Na zahradě byly kokosové palmy a mangovníky. Manžel pracoval jako skladník.

Bylo tam, krásně, ovšem pro nás, kteří jsme přiletěli ze zimní Anglie, tam bylo vedro. Klimatizace nebyla tenkrát běžnou věcí. Proto sluha nebyl žádný přepych. Náš synek podnebí nesnášel a museli jsme ho poslat do školy v horách. Náš sluha se jednou poranil a tak jsem mu ránu ošetřila. Druhý den přišel další zákazník, a tak se to pomalu rozrostlo, že u nás byla taková malá klinika.

V Dar-es-Salaamu žila jen jedna česká rodina, lékař s manželkou a synem přibližně stejně starým jako náš Vláďa. Tvrdili, že děláme velkou ohybu, že mluvíme doma česky, protože se náš chlapec nikdy pořádně anglicky nenaučí. Neměli pravdu, syn se naučil rychle a ve škole předčil jejich synka a ještě dnes mluví česky. Také tam byly dvě české ošetrovatelky v nemocnici. Často nás navštěvovaly s učitel-

kou, Švýcarkou, sestrou Tanganyického arcibiskupa Maranty. Navštěvovali jsme se i později v Anglii a ve Švýcarsku. Jedna sestra se též vrátila do vlasti, ale bohužel zde zakrátko zemřela.

Já dodnes ráda udržuji spojení se starými přáteli, nyní roztroušenými po celém světě. Jezdí k nám návštěvy z Jižní Afriky, Anglie, Belgie a Kanady, kam se naši přátelé rozprchlí, když po obdržení samosprávy v Afrických koloniích zde životní úroveň klesla natolik, že tam běloši nemohli žít.

V Tanganyice nás také navštívili manželé Baťovi. Při té příležitosti se mi stala velmi nepříjemná věc. Ráno, po oficiálním večírku jsem se chladila ve vaně, což byla jediná možnost v tom horku, když dole zvonil kdosi u dveří. Společala jsem se, že sluha otevře a myslila jsem, že je to přítelkyně, která přivezla dcerku, která u nich spala. Když ale zvonek nepřestával, přehodila jsem přes sebe osušku a bosá a mokrá jak vodník jsem běžela otevřít. Málem jsem padla do mdlob. Za dveřmi byl Baťa, paní Baťová a všichni velikáni - prý jdou na to kafe a prohlédnout si dům, který pro nás firma koupila! Manžel mně to měl vyřídit - a zapomněl. Mobily tenkrát neexistovaly. Bývala bych se nejraději propadla do země. Nikdy jsem nebyla tak rychle oblečená.

Další podobná epizoda se mi v Daru přihodila o Velikonocích. Věděla jsem, že se neslaví „květná“ ale „palmová“ neděle. Také jsem si vzpomněla, jak Ježíš vstupoval do Jeruzaléma s palmovou ratolestí. Tak jsme vyslali sluhu na palmu, aby nám uřízl tři pěkné větve. On uměl lézt na palmy jako opice, se svázanými chodidly.

Takto vyzdobení jsme jeli do kostela. Bylo nám divné, že nikdo jiný větve nemá, naopak si nás každý zvědavě prohlížel. Šeptla jsem manželovi, že jsme se museli zmýlit, že palmová neděle bude jistě až příští týden. Větve jsem nenápadně zastrčila za dveře a šli jsme si sednout jakoby nic. Omyl to ale nebyl, pan farář nám však rozdál malé, posvěcené křížky, zhotovené z malých palmových lístků svázaných dohromady.

Po třech letech v Tanganyice jsme byli posláni na prodejnu v Ugandě. Město Jinja leží na břehu jezera Victoria, kde pramení řeka Nil. Za nás tam dostavovali velikou přehradu Owen Falls, kterou v roce 1955 přiletěla otevřít královna Alžběta. Byla to velká sláva.

Uganda byla v té době velmi bohatá prosperující země. Klimatické podmínky byly ideální a na obrovských plantážích se pěstovala bavlna, káva, cukrová třtina atd. Z největší části byly plantáže vlastněné Indy, kterých bylo v Ugandě miliony. Byli tam ale i bohatí afričtí farmáři. K nám přišli nakupovat často s několika ženami a tuctem dětí. Já jsem si s dětmi dobře rozuměla a nejednou se mi stalo, že mi nabízeli, že mi je nechají.

V době bavlníkové, kávové nebo cukrové sezóny jsme museli prodejnu uzavírat a pouštět a vypouštět zákazníky, jinak to nešlo.

Ekonomii v Ugandě měli tenkrát v rukou převážně Indové. Proto je v sedmdesátých letech hrůzovládce Idi Amin vykázal ze země a způsobil tak krizi v Anglii, protože skoro všichni měli anglickou státní příslušnost. Ovšem později se

ukázalo, že to bez nich nejde a volali je zpět. Na prodejně v hlavním městě Kampala byla také česká rodina. Kampala byla od nás jen asi 30 km a tak jsme se velice spřátelili, zvlášť proto, že měli děti podobného stáří jako naše a tak jsme se navštěvovali každý weekend. Později byli přeloženi do Keny jako my a také v Anglii na odpočinku jsme žili vedle sebe.

Po třech letech v Ugandě se uvolnilo místo vedoucího skladu v Dar-es-Salaamu a byli jsme odvoláni zpět do Tanganyiky. Tam jsme zůstali dalších 5 let nežli nás firma poslala do Keny.

V Kenye začal manžel pracovat v exportu. Továrna je v malé vesnici Limuru, 20 mil od hlavního města Nairobi. Leží 7000 ft nad mořem, proto tam není nikdy velké horko a také dešťová sezóna není omezena jen na určitou dobu, ale prší tam nepravidelně celý rok, takže se tam daří kávě, čaji atd. Kopce kolem továrny jsou posety ohromnými kávovými a čajovými plantážemi. Dá se říci, že podnebí se podobá evropskému.

U továrny byla evropská kolonie. Hezké domky se zahrádkou, žili tu většinou Moraváci, kteří byli průkopníci v budování továrny. V menším počtu pak Angličané, Holanďané a Němci.

My jsme si tam zvykli brzy, byl tam takový Český ostrůvek v srdci Afriky. Děti, dokud byly v předškolním věku, mluvily mezi sebou jen česky. Drželi jsme Velikonoce s pomlázkou, Vánoce s koledami, pořádali jsme vepřové hody, hráli tenis a kuželky. Byl tam život dobrý.

Za „bílou“ čtvrtí byla čtvrt „černá“, ovšem mnohem větší. Domky se zahrádkami, školou, ošetřovnou, klubem, atd. Pořádaly se Vánoční nadílky pro Africké děti. Se švagrovou jsme vždy nakoupily pěkné hračky. Každé dítě dostalo hračky, pár bot a sáček dobrot. Pro bílé děti se uspořádala Vánoční párty s Mikulášem, který přinesl hračky.

Také se samozřejmě pořádaly sportovní soutěže a jednou za rok velké závody, při kterých se udílely ceny za nejlepší výkony v továrně a za dlouholeté služby. Dávaly se většinou hodinky a jízdní kola.

Vzpomínám na jednu sportovní událost, která se nevyvedla jak měla. Továrna uváděla na trh kopačky. Uspořádal se fotbalový zápas s vedlejší vesnicí, aby se kopačkám udělala reklama. Naše mužstvo bylo vybaveno novými kopačkami. Co se ale stalo. Během zápasu jeden náš hráč za druhým kopačky vyzouvali a odhazovali - prostě v těch botách kopat neuměli, takže zoufale prohráli a bylo po reklamě.

Evropští zaměstnanci dostávali každé tři roky dvouměsíční placenou zámořskou dovolenou. My jsme létali neb jezdili lodí do Anglie a Rakouska. Domů jsme nesměli. Bylo nám smutno, když jsme míjeli ukazovatele při silnici: Bratislava 30 km!

Mezitím byl švagr přeložen do továrny v Rodesii, nyníjšího Zimbabwe. Když se tam uvolnilo místo vedoucího exportu, stěhovali jsme se za nimi do města Gwelo v roce 1968.

Podmínky v továrně byly podobné jako v Kenyi. Bylo tam skoro 10 českých rodin zase většinou Moraváci a průkopníci,

ale továrna byla mnohem větší než v Kenyi takže většina zaměstnanců byla jiných národností.

Samozřejmě jsme se my, Češi drželi v „houfu“ a pořádali naše české oslavy, ale děti už byly roztroušené po různých školách a celkový život v kolonii kolem továrny byl mezinárodní. Všichni jsme se dobře snášeli a mívali veselé zábavy. My jsme si později koupili svůj domek, měli jsme v úmyslu tam zůstat na odpočinek. Kromě toho 5 akrů pozemků venku za městem, kde jsme chtěli stavět a kde jsem hospodařila já. Měla jsem vždy úzký vztah k přírodě. Na pozemku jsme měli starého Afričana se dvěma ženami a nevím kolika dětmi. Založila jsem tam veliký ovocný sad, většinou citrusy, papaje atd. a společně s přáteli, kteří si koupili sousední pozemek, jsme tam trávili volný čas.

Tahle idylka skončila, když v Rodesii vypukla partizánská válka. Mnoho bílých chlapců zaplatilo životem něco, co už bylo předem ztracené. Guvernér Ian Smith, jako všichni typičtí bílí Rodezané si pořád ještě namlouvali že Rodesie zůstane „bílá“ na věky.

Náš syn na štěstí už byl v Jižní Africe v zaměstnání a ženatý. Ještě dnes, když se sejde jeho Rodezská parta (drží stále pohromadě) vzpomínají a připíjejí svým padlým kamarádům.

Takže my jsme v roce 1978 sbalili kufry, manžel už byl v důchodovém věku, a odešli jsme na odpočinek do Anglie.

Jeli jsme ohromnou Jihoafrickou lodí „Transvaal“. Bylo zvykem, že pasažéři drželi konec barevných papírových pásků a loučící se přátelé drželi celé kolečko - a jak se loď vzdalovala, tak se proužky zpětrhávaly. Bylo to dojemné.

V Anglii už byli skoro všichni naši přátelé z Keny, zatímco Baťovci z Rodesie se usazovali na odpočinek v Jižní Africe.

Takže my jsme se vrátili mezi „své“ a pokračovali ve svém obvyklém společenském životě jako v Africe. K tomu přibývali přátelé Angličtí, jako sousedé atd., takže i tam byl život příjemný. Angličané se do přátelství nehnou dokud vás lépe nepoznají, ale když se tak stane, jsou přáteli na život.

V roce 1989 jsme byli na návštěvě u syna v Johannesburgu v Jižní Africe, když v Čechách propukla „sametová“ revoluce. Sledovali jsme to bez dechu na tamější televizi a v tisku. Panu Havlovi jsme poslali blahopřejný telegram, ale odpověď jsme nedostali. Ještě tam jsme začali uvažovat o možnosti se vrátit domů, na Šumavu, po které se mi celá léta stýskalo.

Takže, po delším přemýšlení jsme se v roce 1991 vrátili, po 50 letech venku domů. Jestli jsme udělali dobře si nejsem jistá, stále častěji o tom pochybuji. Šumava mě nezklamala, ani starí dobří přátelé, kteří zůstali takoví, jací byli vždycky a pomáhají mně dívat se kolem sebe s nadhledem, protože za těch 50 let se povaha lidí změnila.

Renka Vadroňová - Zelená Lhota, Česká republika

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Putti ze zámecké zahrady v Buchlovicích

Na prostranství před budovou zámku v Buchlovicích návštěvníka upoutají roztomilé dětské postavičky jako alegorie čtyř světadílů. Sošky zde byly umístěny při dostavbě zámku v roce 1701. Sošky představují Asii, Ameriku, Afriku a Evropu. Není zde zastoupena Austrálie a to proto, že východoaustralské pobřeží bylo prozkoumáno mořeplavcem J. Coolem teprve roku 1770.

Alegorie Asie je ozdobena věncem z květín. Pravicí zvedá palmovou ratolest, v levé ruce drží kadidelnici, protože vonné věci pocházejí z Orientu. Zvířetem Asie je velbloud, který je znamením vytrvalosti, skromnosti a poslušnosti. Připomíná také daleké exotické cesty.

Výzdoba mnohých zámků je inspirována antikou. V době antické byl k „Asii“ počítán i Egypt. V užším smyslu byla Asii nazývána Malá Asie (Asia Minor), kde byla vytvořena v letech 133 - 129 před Kristem římská provincie jménem „Ásia“.

Alegorie Ameriky nese atributy původních obyvatel tohoto kontinentu, který byl objeven roku 1492 Kryštofem Kolumbem. Soška má hlavu ozdobenou čelenkou z per, v jedné ruce nese luk, ve druhé má šíp. Noha sošky se opírá o hlavu kajmana (aligátora), což je plaz podobný krokodýlu, který se vyskytuje především ve Střední Americe.

Alegorie Afriky má na krku náhrdelník z korálů. Drží štíra, ve starověku symbol Afriky. Postavička se opírá o lva.

Afrika poznala římské osídlení po rozboření Karthágo roku 146 před Kr. Za císařské doby se dělilo území Afriky na Egypt, Cyrenaiku, Numidii, Mauretánii a Afriku zvanou „proconsularis“. Afrikou byly zvány především oblasti středomořské.

O poznání Afriky se zasloužili plavci a obchodníci foiničtí a izraelští. Město Karthágo byla osada foinická, založená v 9. století před Kristem.

Alegorie Evropy je ozdobena královskou korunou. Kruhový chrám symbolizuje křesťanskou církev. Hrozen, který drží soška v ruce, poukazuje na hojnost darů přírody a na vyspělé evropské zemědělství.

Název Evropa převzali staří Řekové od Féníčanů, kde slovo „ereb, irib“ znamenalo „západní země, kde zapadá Slunce“.

Báje z řecké mytologie vypráví, že Evropa byla dcerou tyrského krále Ágénora a Telefassy. Sourozenci Evropy byli 3 bratři: Kadmos, zakladatel Théb, Poinix a Kilis. Evropa byla tak krásnou dívkou, že se do ní zamiloval sám Zeus, nejvyšší bůh. Vznětlivý vládce olympských bohů se rozhodl zmocnit se Evropy únosem. Lstivě se proměnil v nádherného bílého býka, hrál si s dívkami a vyzýval je k projíždce. Dívky ověnčily květy rohy býka, princezna Evropa mu podala kytice květín. Býk před krásnou princeznou poklekl na přední nohy a půvabná princezna si se smíchem sedla

na jeho hřbet. Jakmile býk ucítil její dotek, okamžitě se vrhl do mořských vln a přeplul s princeznou na ostrov Krétu, kde odložil svou klamnou podobu a Zeus princeznu učinil svou milenkou.

Bohyně lásky, Afrodité, vystrašenou dívku utěšovala: „Unesl tě, protože si tě zamiloval. Tvé jméno bude nesmrtelné. Světadíl, který tě přijal, bude se navěky nazývat tvým jménem, Evropo.“

Podle báje Evropa porodila Diovi 3 syny: Minóa, Rhadamanta a Sarpédona. Král Agenór, otec Evropy, poručil svým synům, aby hledali svou sestru Evropu a nevraceli se bez ní. Kadmos šel podle věštby za první krávou, kterou potkal, až do Boiótie, a kde se zastavila, tam založil město Théby, Foinix se usídlil ve Foiníkii a Kilix v Kilikii. Evropa se poz-

ději stala ženou krétského krále Asteria. Po smrti se jí dostalo božských poct. Věštba Afrodité se naplnila. Po Evropě byl pojmenován světadíl.

Původně Evropou byla nazývána jen řecká pevnina. Ale právě řecká kolonizace a plavby Foiničanů od 8. století před Kristem umožnily poznat jižní pobřeží Evropy od Gibraltaru ke Kavkazu.

Staří Řekové za hranici Asie a Evropy pokládali řeku Don, nebo moře Kaspické, či Azovské. Černomoří a východní oblasti poznali Řekové rovněž kolonizací.

Tizian: Únos Evropy

Výboje Alexandra Velikého (356 - 323 před Kristem) spojily Evropu s Asií vojensky, kulturně i hospodářsky. Expanze Římanů do Hispánie, Galie, Germánie a na sever teprve vytvořily představy u kulturních národů středomořských i asijských o rozsahu evropské pevniny. Skandinávská oblast a Rusko zůstávaly stranou zájmu, právě tak jako ostatní končiny nezvládnuté vojensky, anebo nezajímavé po stránce ekonomické. „Světlem z Východu“ pro Evropu možno nazvat vynález hláskového písma, které se přičítá Foiničanům.

Ing. Alena Kulheimová
Česká republika

OBJEDNEJTE SI POLITICKÝ MĚSÍČNÍK

HLASATEL

Nejstarší česky psané noviny publikované v Americe,
mající své čtenáře po celých USA i jinde.
Servis nezávislých komentářů, zpravodajství
a informací z ČR a z krajanského života.

Pište si o ukázkové číslo zdarma na adresu:
HLASATEL, 2470 Brunswick Circle, Unit B1
Woodridge, IL 60517

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 ama
v úterý a ve čtvrtek v 9.30 pm

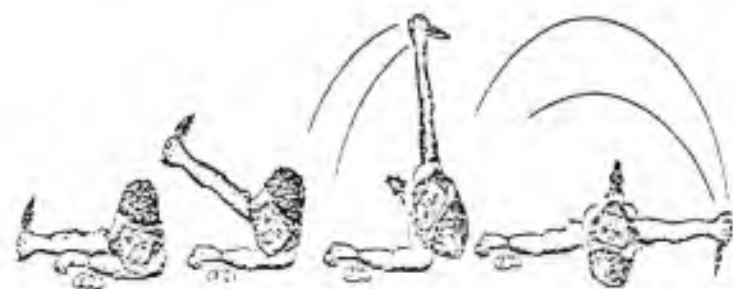
MLADÝM

Lid měděné sekery (3)

Kurs sebeobranu

Druhý den se vesničané opět nemohli dočkat večera. Když byli všichni pohromadě, ujal se statečný Hjogo opět slova: „Dnes bych vám chtěl vysvětlit strategii sebeobranu proti Čerentovi. Vždy je třeba spojit důvtip s tělesnou zdatností. Pozornost nepřítele nejlépe odlákáme, když na viditelné místo rozložíme věci, o které má zájem – vak s potravinami, luk a toulec se šípy a především měděnou sekeru, po které Čerent nejvíce touží. Pak je dobré si kousek dál lehnout na zem a dělat mrtvého. Je velmi pravděpodobné, že Čerent si vezme věci, o které má zájem a nás už si ani nevšimne. Nelze na to však spoléhat úplně. Mohlo by se stát, že se Čerent bude chtít přesvědčit, zda lovec je opravdu mrtvý a nebo ho bude chtít prohledat, zda ještě nemá něco užitečného u sebe, proto je třeba být stále ve střehu a navíc ovládat dokonalou sebeobranu. Nejlepší je skrýt se v trávě nebo si najít nějakou prohlubeň a zahrabat se do listů nebo v zimě do sněhu. Je třeba také zaujmout správnou polohu těla. Lehnout si na zem na břicho, něčím, třeba kamenem, si trochu podložit hlavu, abychom mohli snáze pozorovat, co se kolem děje a nyní přijde to nejdůležitější: je nutné dát si levou ruku pod bradu a co nejvíce ji natáhnout, pravou ruku ponechat podél těla a v ní mít připravený nůž, nohy mít u sebe s rovně nataženými chodidly, jako by byl člověk na špičkách v pozici baletní piruety, aby mu nic nebránilo v bleskovém otočení těla. Ve chvíli útoku Čerenta pak stačí se vši silou levou rukou odrazit od země, takže se celé tělo prudce otočí a pravá ruka držící nůž je schopna se vymrštit a zasadit nepříteli smrtící ránu. Pokud půjdete na lov v zimě, radím vám, abyste si vzali s sebou do kotlíku žhavé dřevěné uhlí, kdybyste se museli delší dobu skrývat zahrabáni ve sněhu, abyste si pak mohli rychle rozdělat oheň, u kterého byste se ohřáli.“

Všichni s obdivem a uznáním pochvalovali Hjogovu strategii a mužové se rozhodli, že hned druhý den začnou tuto důmyslnou sebeobranu nacvičovat. Nejhorlivější ze všech se stal dědeček Záplata, který sebeobranu vymyšlenou jeho zetěm nacvičoval každý den a brávil s sebou svoje kamarády, aby představovali Čerenta, proti kterému se bránil.

Žapska se učí pro život

Dědeček Záplata vodí často svou vnučku Žapsku k různým lidem, aby se od nich naučila potřebné věci pro život. Dnes ji vede k Medikašce. Ta je proslulá svou přípravou různých medicín – starodávných léků. Některé z nich ale také mohou posloužit k obveselení člověka, jako například medovina. Ta se připravuje tak, že se med lesních včel smíchá s vodou a nechá se kvasit, tak vznikne medovina, která je dobrá k utišení bolesti, proti kašli a bolení v krku a také při žaludeční nevolnosti. Ovšem i zdraví mužové se jí rádi napijí na kuráž. Medikaška zná také různé byliny a houby, ze kterých připravuje nápoje, které jsou účinné proti zlým silám, jež způsobují onemocnění.

Cestou domů se zastavuje dědeček Záplata s vnučkou u přítele Kolondara. Žapska obdivuje zajímavé šperky, které vyrábí. Kolondar jí vysvětluje, že to nejsou jen nějaké náhrdelníky na ozdobu, ale že je to kalendář, který pomáhá lidem počítat dny v roce. Takový kalendář se udělá docela jednoduše. Vezme se kulatý plochý kamínek a vyvrtá se do něho otvor. Jím se protáhne 13 kožených proužků a na každém z nich se udělá 28 uzlíků. Tak vznikne střepec třinácti pásků, kde každý z nich představuje jeden lunární měsíc a na každém pásku je 28 uzlíků, kde každý představuje jeden den. Dohromady je to 364 dnů – jeden rok. Moudrý Kolondar ještě Žapsce vysvětlil, že lidé potřebují kalendář proto, aby věděli, kdy mají zasévat a sklízet obilí a dělat další důležité práce v zemědělství.

*Ve spolupráci s Petrem Jandáčkem
připravil Karel Chrobák*

Felicia of Abensperg and Traun from Austria

Felicia, Countess of Abensperg and Traun, has been repeatedly coming to Medjugorje for about 20 years now. As a Christian and a mother of a large family, as well as a citizen of the world, she is involved in many religious and humanitarian activities. In May 2004, she gave an interview to Huanita Dragicevic for Radio "Mir" Medjugorje.

This is wonderful, but this is not all... you have also offered a big golden monstrance for St. James Church in Medjugorje.

This was another inspiration from God. It is not I; I have just a little part in this great work. It was in 2000. I met Fr. Svet, he invited me for a cup of coffee, and I said that there must be something else, not just a cup of coffee. During three years, in Medjugorje, I was crying, praying to God and resting in the presence of Our Lady. Then I felt that Our Lady enrolled me into her army, and that I have to work for her. When I accepted that cup of coffee with Fr. Svet, I knew that - sooner or later - he would ask me something, and that's how it was! He told me that he loves the Spanish sacred art, and that he would like to offer to St. James Church a big monstrance, so that thousands of people who are coming to pray in Medjugorje in summer may see Jesus from far. He asked me if I knew somebody who could do it. I answered: "You are asking a lot from me. I don't know right now, but if you are asking, it will be so. Let me think about it."

And he said: "Think until tomorrow, and come to see me tomorrow evening at eight."

The next day, I climbed the Cross Mountain with a group of young people. All the time, I prayed to God to inspire me and to show me how to do it. Coming down from Cross Mountain, I hurt my leg. One of the young people from our group - his name is Angel - helped me to come down the hill. It took us two hours instead of one. As we were walking, he was talking about himself and about his life, and all of a sudden, he said to me: "I know that you have to

meet Fr. Svet tonight. I wanted to tell you that I am an architect, so if I can help you..." "Yes, Angel, you are really an angel! Come with me tonight."

Fr. Svet was very excited! He took us both by the hand, into the church, literally running, he closed all the doors, we knelt in front of the altar - all three of us - and we prayed: "May dear God and Our Lady give us the strength and the inspiration to realize this!"

Fr. Svetozar and Angel understood each other perfectly, and only six months later, the Magna Monstrance was made! It was built by two brothers according to the design of our Angel who did a wonderful work, although before that, he never worked on a religious project.

But the big miracle still had to happen: Angel met the captain of the Spanish unit of the UN-soldiers in Bosnia and Herzegovina, and he asked him how to transport the big and heavy monstrance to Medjugorje. The captain answered that it would be an honor for him to do it personally! So, the monstrance came to Medjugorje in the aircraft of the captain. We also came to Medjugorje and in our presence Fr. Svet received it. It was really incredible!

Thank you for this! But this is still not all. You are helping other people also. You are working with handicapped children in Bulgaria and you would like to establish a link between the children from our region and the children from Bulgaria. Can you tell us something about this project?

I have to repeat that I am nothing. I am just an instrument. Yes. I am connected with handicapped children in Bulgaria. My mother was of Bulgarian origin and the property of my grandparents in Varna at the Black Sea was inhabited through the Communist time by the Navy. We got the house back through my first cousin. Ivan Stancioff. We opened the Home for 150 very handicapped children. I was thinking of it yesterday when we visited Mother's Village in Medjugorje, which impressed me a lot. Swani from Austria, who is working with handicapped children here, showed

me some photos of handicapped children from this region, and it made me very sad; these children never leave their rooms... so, I was thinking that, maybe, we could organize holidays for them and take them to Bulgaria. I will contact my cousin, who is in charge of this project in Varna, and we may set off a partnership between these two institutions. Ivan Stancioff was the first Minister of foreign affairs of Bulgaria after the fall of the communism, and the first Ambassador of Bulgaria in London. History is returning; our grandfather was the last Ambassador of Bulgaria in London before communism. ..

This is a really interesting interview; we could go on for days, but now, at the end, we will ask you to give a message to our readers...

I have nothing to say. My message is the message of Our Lady. Do what Our Lady is asking from us, because her messages are coming from God. I would also like to share with you my experience with Mother Teresa from Calcutta. I had the honor to meet her and to know her personally. I was with her in Vienna and I had with me some blessed medals from Medjugorje. She gave me some Miraculous Medals from Paris, Rue de Back, and I asked her: "May I give you a medal from Medjugorje? Have you heard about Medjugorje?" And she answered: "O my child, do I know about Medjugorje? Of course, I know about Medjugorje! I would like to go there!" "So, why aren't you going?" I asked her. And she answered: "You see, I cannot go before the Holy Father goes! But I believe in Medjugorje."

Let me also add that I know that our Pope has recommended to many priests and faithful to go to Medjugorje because he believes in Medjugorje. He cannot disbelieve in Medjugorje, because it is a place of prayer and great fruits, and this is most important.

Information Centre "Mir" Medjugorje,
www.medjugorje.hr.

The Medjugorje Star 11/2004

Paths of Glory and Tribulations

The last two decades of the 19th century terminating in the so called "fin de siècle" witnessed numerous events in all phases of central European civilization: political, technological, sociological and cultural. The combined effect of these milestones is inestimable and too complex to be examined in details within the confined space of this survey.

During these decades the Czech inhabitants of Bohemia acquired most characteristics of advanced modern society. The configuration of proliferating political parties reflected the changing social hierarchy. Subsequent to 1890 the "Old Czechs" (Staročeši) and the "Young Czechs" (Mladočeši) and the Social Democratic Party (founded in 1878) were joined by the Christian Socialist, National Socialist and Agrarian parties as well as the small but influential Realist Party led by the university professor Thomas G. Masaryk.

In the cultural field a romantic nationalism prevailed since the beginning of the Revivalist Movement. Nevertheless, there were several modern movements which heralded the altered status of individuals in a superabundant technology of the industrial development and these movements began to make a noticeable impact on Czech art. The Czech culture was starting to expand beyond the boundaries of central Europe, especially in the fields of music and painting.

Let us focus on the significant happenings of this epoch through a brief chronological scrutiny.

1880

Karl von Stremayr, the Austrian Minister of Culture, Education and Justice, introduced government decrees which allowed the Czech language to be used as an alternative whenever native citizens initiated petitions to governmental agencies which in turn were required to respond in the same language. It was a big step toward the equalization of the Czech language alongside German. To be sure, Czech was spoken by the major-

Rudolfinum (The House of Artists) from 1876 – 1884
(At this time the seat of the Czech Philharmonic orchestra.)

ity of the Bohemian and Moravian population. At the beginning of this decade there were 2 new organizations founded for the support of scholastic pursuits in ethnically mixed regions: Ústřední Matice školská (Central Scholastic Endowment) and Deutscher Schulverein.

1881

The premature opening of the unfinished building of the National Theater during the visit of the Crown Prince Rudolf may have been a contributing factor for the conflagration which destroyed the structure in August of that year. On the other hand, it was the imposing musical palace named Rudolfinum, designed by the architect Josef Zitek, that saw its triumphant opening the same year.

1882

In February of 1882 the Charles-Ferdinand University in Prague was officially divided into the Czech and German branches. The Štřelecký ostrov ((Sharpshooter Island) on the Vltava River became the site of the 1st Sokol Slet with the impressive calisthenics performed in unison by enthusiastic participants. That

event brought together 1,600 Prague Sokol members along with 76 units from the rural areas.

The same year witnessed the first complete performance of the famous symphonic cycle *Má Vlast* (My Fatherland). Its composer, Bedřich Smetana, although present at the concert, was unable to hear his music due to total deafness.

1884

The initial phases of the newly legislated statutes concerning labor conditions were implemented. The work shifts of no more than 10 hours in the mines and the maximum of 11 hours in the factories were to be strictly observed with special considerations for working women. Child labor was to be permitted only for children above the age of 14.

1886

Professor T. G. Masaryk and the philologist J. Gebauer published their objections as to the veracity and authenticity of two historical manuscripts, *Rukopis královédvorský* and *Rukopis zelesnohorský*. The disputes that followed exceeded the university polemics and scholarly boundaries and became a poli-

tical issue. František L. Rieger and Alois P. Trojan remained staunch defenders of the validity of these documents.

1888

Continuous quarrels between the Old Czechs and the New Czechs resulted in the disintegration of the so called "Czech Club" of deputies in the Austrian Parliament and the creation, of the "Club of the Young Czechs" (Mladočeský klub) led by Eduard Grégr.

1889

Obviously unhappy in a prearranged marriage, the crown Prince Rudolf, separated from his wife, committed suicide, causing quite a scandal in the royal Habsburg family.

1890

The Czech Academy for Sciences, Literature and Arts was founded in Prague. The first chairman of the organization was the architect and philanthropist Josef Hlávka.

This year also saw the completion of the monumental building of the National Museum above the Wenceslas Square.

Thanks to the diligent efforts of Eliška Krásnohorská the opening of Minerva, the first all girl college preparatory school in the Austrian monarchy took place in Prague.

1891

In an important nationwide election to the Austrian Parliament the party of Young Czechs obtained 37 deputies while the Old Czechs seated only 2 deputies. The Independent People's Party of Moravia was led by Adolf Stránský and sent 10 deputies to the parliament.

1892

The new currency reform replaced the system of goldens (zlatkový systém) by the crown and the heller (koruna a halér) denominations.

1893

The city of New York was treated to the first performance of the instantly popular symphony From the New World by Antonín Dvořák.

The city of Prague was the place where two of the most famous soccer clubs were founded, SK Slavia and SK Sparta.

1894

Based on the papal encyclical Rerum Novarum (issued by Pope Leo XIII in 1891) the party of Christian Socialism was founded in Litomyšl. Two years later this catholic party staged a national convention. (The National Catholic Society and the National Catholic Party of Moravia were founded in 1896.)

In a small Moravian town of Zlín Tomáš Baťa, a skilled and enterprising tradesman founded a shoemaker's workshop, a nucleus of the future shoe, leather and rubber industrial giant.

Moravian born painter Alfons Mucha created the first theater poster for Sarah Bernhardt, considered to have been the prelude for his phenomenal artistic career. The worldwide popularity of the artistic style called Art Nouveau in France and Secese in Bohemia was almost instantaneous.

1896

The existing Painting Academy of Prague (founded in 1799) was transformed into The Academy of Graphic Arts. The young generation of artists organized in the Mánes Society and began to publish an influential periodical Liberated Trails (Vonné směry).

Under the baton of Antonín Dvořák the Czech Philharmonic (established in 1894) staged its public premiere and rapidly gained prestige as a highly respected musical ensemble.

1898

In January of that year an independent Agrarian party was founded and headed by Antonín Švehla. It remained for some time one of the largest and strongest political parties of the rural farmland. In May the most powerful German parties proclaimed the so called Whitsuntide Program by which they rejected the equality of the Czech language and the demands of the Czech nation for the federalization of Austria.

1899

In November of 1899, due to the efforts of Thomas G. Masaryk, a public campaign was launched aimed at the revision of the legal process against Leopold Hilsner, a young Jewish man accused of committing a ritualistic murder of a young girl named Anežka Hřezová from Polná (a small community near Brno). During this highly publicized "Hilsner Affair" the opinions of liberal oriented citizens clashed against the convictions of anti-Semitic radicals.

1900

The official census taken at the beginning of the 20th century revealed that the Czech lands contained 9,372,000 inhabitants (a gain of 3 millions since 1840). Moravian residents numbered 2,438,000 and Silesian residents 680,000. Prague's population numbered 616,000.

The violin virtuoso Jan Kubelík began his worldwide tour while Antonín Dvořák composed his best known opera Rusalka.

Tony Jandáček

Photo on back page:

Bedřich Smetana

*(*March 2, 1824 † May 12, 1884),
foremost creator of Czech nationalistic
music, composing My Fatherland
(Illustration by E. Boháč)*

